

újváros

az egység kultúrája

Szolgálatukban megerősödtek
lezárult a papság éve

Hiszünk az egységben!
az Egyesült Világ Hete

Sportoltam mindig
interjú Lános Lászlóval

új város

Közelelti kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám:
11705008-20434836

Felölös kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Kistereny u. 54.

Telefon: 328-0785

E-mail: ujvaros@fokolare.hu

Adminisztráció:

ujvarosiroda@fokolare.hu

Lapszerkesztő: Bartus Sándor

Munkatársak: Arany Krisztina,
Bakacsi Viktória, Csányi Sándor, Durs
Norbert, Fábiny Zsuzsa, Ferentzi Éva,
id. Frivaldszky János, Göbel Ágoston,
Hortoványi Emőke, Horváth Viktória,
Körmeny Imre, Medvey Judit, Nagy
Márta, Riehl Zsuzsanna, Sudár Balázs,
Tóth Judit, Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

RG Press Kft. Budapest

Felölös vezető: Vankó Gábor

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Elölözhető a szerkesztőségben

Éves előzetési díj 2010-re: 4.500 Ft.

Külföldre: 37 euro

Támogatási előzetetés: 8.000 Ft.

Címlap: Giuseppe Distefano

Hátlap: Sudár Imre

TESTVÉRLAPJAINK:

Olaszország: **Città Nuova** (CN).

Amerikai Egyesült Államok: **Living**

City. Argentína: **Ciudad nueva**.

Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília:

Cidade Nova. Bulgária: **Nov Svjat**.

Cseh Köztársaság: **Nove mesto**.

Dánia: **Ny Stad**. Franciaország:

Nouvelle Cité. Fülöp-szigetek:

New City. Hollandia: **Nieuwe**

Stad. Horvátország: **Novi Svijet**.

India: **Living city**. Japán: **Uno**.

Kanada: **Nouvelle Cité**. Katalónia:

Ciutat nova. Kenya: **Africa New**

City. Kína: **San**

Sing. Kolumbia: **Ciudad Nueva**.

Korea: **Kumul**. Lengyelország:

Nove miasto. Libanon: **Al-**

madina al-dzsadida. Litvánia:

Naujas Miestas. Mexikó: **Ciudad**

Nueva. Nagy-Britannia: **New**

City. Németország: **Neue Stadt**.

Pakisztán: **Hayat**. Portugália:

Cidade Nova. Románia: **Oras**

Nou. Spanyolország: **Ciudad**

Nueva. Svédország: **Enad Värld**.

Szerbia: **Novi Svet**. Szlovákia:

Nové Mesto. Szlovénia: **Novi**

svet. Uruguay: **Ciudad Nueva**.

Venezuela: **Ciudad nueva**.

CSÖPPET SEM BOTRÁNYOS PÉLDÁK

Maholnap minden egyházi kezd gyanússá válni. A hírköz-
lés jóformán csak azzal foglal-
kozik, ami a végsőkig
idegborzoló. Közben
Böjte atyával sokan
bizonyítják az ellenke-
zőjét. Szemem előtt is
megelevenedik két em-
beralak.



Az ötvenes években voltam gye-
rek. Mindig nagy izgalommal
vártuk a nővért, aki mesélt,
bábozott, énekelt nekünk. Ta-
nított, szelíd, anyáskodó tü-
relemmel; a hősiességig menő
szeretetre a szentek példáit
hozta. Gizi néni átéléssel ma-
gyarazta a szentmisét, szavait
máig őrzöm. A Szűzanya felé
terelgetett minket, kislányo-
kat. Mint elcsapott irgalmas
nővér, egy textilgyárban volt
segédmunkás, és csöndben
házakhoz járt hittant taníta-
ni. Egyszer csak kitudódott,
mire szigorúan letiltották.

Serdülő voltam, amikor Detre
atyá elhívott egy társaságba.
Ő, a kántor, akit csak Gyuri-
nak szólíthattunk, a börtön-
viselt ciszterci sejtette, hogy
nincs sok ideje: saját lábára
akarta állítani a fogékony, ke-
resgélő fiatalokat. A mozgal-
masság: a kirándulás, filmek,
zenehallgatás, mindez úgy
zajlott, hogy a szívet táplálja.
Már házaspárként tovább ér-
lelődött a kapcsolatunk vele
az újabb börtönevei után.
Igazi lelki atyánk volt. Tőle
hallottunk először a lelkisé-
gekről, az egyházat fiatalító
mozgalmakról...

Valami „botrányos” volt ben-
nük mégiscsak: a következetes,
tisztá, áldozatos viselkedés, és
azt nem törhette meg semmi.
Amikor „pedofil pápát” em-
legetnek, vagy az egyházzól,
mint szélhámosok és herék
gyülekezetéről hallok, érzéke-
lem én is, mennyire felbillent
a mérleg nyelve. A Katolikus

Egyházat épp a papság évében
éri ilyen támadás. Vajon mit
jelent ez? Igen, vannak bűnös
papok, van megbotránkoztató
viselkedés, és vannak szeren-
csétlen áldozatai az itt
elszabadult emberi go-
noszságnak. Azt a tényt
viszont hangsúlyozni kell,
hogy nem a cölíbatusból
származik a megrontó
életforma! Bizonyítja töb-
bek közt, hogy egész iparágak
épülnek a gyermekek megron-
tására, míg a pedofília ha-
szonélvezői odáig merészke-
dek, hogy európai parlamenti
tagságot követeltek még nem-
rég. Mindeközben burjánzik
az alig titkolt gyermekekere-
kedelem.

A pápa következetesen feltárva
a bűnt személyes bocsánatké-
résével is gyógyítani igyekszik a
sebeket, amit az egyház papjai
ejtettek az utóbbi harminc év-
ben.

Az egyház tagjaiként valamit
azért mi is tehetünk, ha tudunk
nemzet mondani környezetünk
minden torz vagy erkölcstelen
viselkedésére, szabados elvé-
re, és elhatárolódunk minden
kétértelműségtől, bárminek
álcazza magát! Szükség le-
het az erélyes cselekvésre is: a
ránk bízottak felé áramló rossz
hatásokat józanul és határo-
zottan kell kivédenünk! Végül
pedig elengedhetetlen a mi sze-
mélyes megbocsátásunk, hogy
tudjunk irgalommal tekinteni
a megtévedtekre! Az imának
pedig mindig megvan a maga
hatalma. Hiszen családás, fáj-
dalom, sőt botrány érhet bár-
melyikünket – habár nem ölt
ilyen méreteket. És egymásért
szintén jelen kell lennünk, mi-
vel az egyház nemcsak a hierar-
chia. Azaz, felelősek is együtt
vagyunk. Miért ne tanúsítsuk
hát minél többen, hogy a pa-
pok közt ott vannak az áldoza-
tos életű hétköznapi szentek?!

Hortoványi Emőke –

Nagymaros

tartalom

Nézőpont

5 Az írás értelme Fiatalok kérdeznek

Az élet igéje

- 6 JÚLIUS
Mi is így tennénk
- 8 AZ IGE ÉLETE
Nézz kívül önmagadon!
Röviden, hatásosan
Aki elveszíti életét...
Kipróbálhatod
- 9 AUGUSZTUS
Hit és anyaság

Élő egyház

10 PAPOK ÉVE Szolgálatukban megerősödtek



12 AZ ORTODOXIA KÖZELRŐL Iskola a Boszporusz partján



13 EGYÜTT EURÓPÁÉRT Folyamatos a párbeszéd

Aktuális

- 14 HÍRMOZAIK
- 15 AZ IGAZSÁG KAPUI
Isztambul 2010

Az egység lelkisége

- 16 ÁZSIAI KÖRUTAZÁS 2.
A felkelő nap országában

- 18 FIATALOK
Hiszünk az egységben!

Kultúra

- 22 FIATAL MŰVÉSZEK
A szépség útján járnak

- 24 ÉVFORDULÓK
Senkit nem hagy
hidegen

Közelkép

- 26 SZEMTŐL SZEMBEN
Sportoltam mindig



- 28 CSALÁDI MŰHELY
5 lépés a család
egysége felé



Megkérdeztük

- 30 PSZICHOLÓGIA
Feltettem rá az életemet

- 31 CSALÁDI ÉLET
A haszontalan tanú

Életmód

- 32 EGÉSZSÉG
A mozgás: természetes
gyógyszer

- 33 ALKOTÓ
Kalapok városa

Utolsó oldalak

AZ ÁRVÍZ, AMELY ÖSSZEKÖT

Nézem a képernyőt, olvasom az újságot vagy az interneten megjelenő híreket, s eszembe jut 2005 áprilisa, amikor *Karol Wojtyła*, az ember, aki „pápa lett”, és aki „ember maradt”, ha csak órákra is, de megállította a világ folyását. Ott és akkor, amikor egy egész világ tisztelgett személye és életműve előtt, megtapasztalhattunk valamit abból a megrendítő egymásrautaltságból, amely közös sorsunk: hogy az egyetlen Atya gyermekeiként egymás testvérei legyünk. II. János Pál ott és akkor összekötött, egyesített minket, egymással és az éggel.

A párhuzam benne van a címben. Most valahogy a víz köt össze minket. A média ritkán hallott párbeszédet közvetít, amelyben a döbbenet, a kétségbeesés és a kiszolgáltatottság kiáltására a nagylelkűség, a testvériesség és az áldozatvállalás felel.

Laci még aznap elindult s visszatérve erre biztatta barátait: „Menjete, ezt látni, tapasztalni kell!” Nem az egybefüggő víztenger mégoly sokkoló látványát, hanem a gátakon együtt küzdő emeszpést és jobbikost, fideszest és függetlent, vállalkozót és munkanélkülit, cigányt és magyarokat együtt, miközben Szlovákiából segítő szlovák kezek és gépek érkeznek.

Tessék mondani, miért nincs MINDIG árvíz?!

Manó, Laci, Maya és Emese tele kocsival indultak felderítő útra, hogy bebizonyosodják: „kétszer ad, aki gyorsan ad”. Attila, látva fiai nagylelkűségét, feleségével együtt tette hozzá részét a Kék Világ Alapítvány számláján eddig e célra összegyűlt, több mint egymillió forinthez. Családok és egyedülállók, fiatalok és idősek, barátok és ismerősök hozták a mosóport, tisztítószert, ruhát, takarót, kempingágyat és pénzt, hogy ők is „ott lehessenek a gáton”. Közben Viki és Ági kitették a gyűjtésre hívó plakátot a gimnáziumban, míg Márti és társai Szegeden a borsodi gyermekek nyaraltatásáért szervezkednek.

Tessék mondani, miért nincs MINDIG árvíz?!

Gábor, a görög katolikus lelkész kocsival érkezik, és feleségével együtt ők az egyik biztos pont ott Észak-Magyarországon, hogy mindez a rászorulókhhoz jusson. A volt szendrőládi polgármester pedig úgy fogad minket, mintha csak tegnap váltunk volna el ott, Innsbruckban 2001-ben, amikor politikai vezetők Chiara Lubich társaságában 1000 polgármestert hívtak arra, hogy tegyenek a testvériségért Európában.

Misi busszal érkezik, hisz az összegyűlt adományok már nem férnek el egy személyautóban. Kollégája, amint meghallja, merre tart, összefog a többiekkel, és bevásárolnak tisztító- és fertőtlenítőszerekből. Máté, aki vele tart, reménykedik, hogy a délutáni VB közvetítésre hazaér. A kisbusz azonban megáll Miskolc mellett, hisz ott lakik az a család, ahol évekkel ezelőtt együtt gyászolták az édesapát.

Tessék mondani, ha ez a nagy baj ennyi jót terem, akkor miért nincs MINDIG árvíz?!

Micsoda kérdés, hisz árvíz van *mindig*! Naponta és „sokszor sokan” küzdenek a láthatatlan gátakon az ellenségeskedés árja, a mértéktelen fogyasztás vagy a céltalan mának élés hullámai ellen... Köszönet érte.

Tóth Ilona

HAZAÉRTEM

A metrón hazajövet este fél tizenegy tájban egy nagy csapat középiskolás randilírozott. Csavargatták a fogantyút. Egyikük mondta, neki nincs rá szüksége. Ránéztem: persze, mert magas vagy! Kihúzta magát. Nagyfiú lett, rendes. A többiek egyre vadabban rángatták a fogantyút, s mire észbe kaptam, lecsavartak egyet. Kérdeztem a fiút: ittak? Igen. Rájuk mertem szólni, azonnal hagyják abba, itt a vezetőfülke, máris kopogok. Megszeppentek, de a bandaszellem, mint tudjuk...! A csőre próbáltak húzódkodni. Egyszerűen olyan erőt, tekintélyt éreztem magamban, nyeszlett kis nő, hogy nem féltem. Mondtam, hagyják békén a fogantyút. Végállomás, kiszálltunk. Nézem a távozók kezét, dugdossák a fogantyút, lökdösik egymást. Tekintetemmel kísérem őket egy darabon, aztán megyek én is. Előttük megyek, és akkor látom, hogy nem is az első kocsi voltunk. Mi lett volna, ha be kell kopognom? És még arra gondoltam, ha akarnak, most utánam jönnek. De béke volt bennem, mert Jézus(sal) voltam. Csak ezt tudom mondani, semmi mást. Tudtam, hogy kérdegetném őket: Ne viccelj már! Mi a baj? Ki vagy? Mesélj magadról! Aztán nagy jött senki, én meg hazaértem.

Horváth Viktória – Budapest

olvasóink véleménye

Levelezési rovatunkban válogatást közlünk az ÚJ VÁROS szerkesztőségébe küldött levelekből, üzenetekből. Továbbra is szívesen vesszük Kedves Olvasóink véleményét, a szerkesztőség e-mail címén ujvaros@fokolare.hu vagy postacímünkön:

1163 Budapest,
Kisterenye u. 54.

LAKÁSHOZ JUTOTTAK

Egy idős bácsi járt hozzám a munkahelyemre, a boltba. Minden reggel fél hatkor ott volt, és hozta a kávé meg a süteményt. Ernő bácsi nyugdíjas volt, Erdélyből települt át, és nem volt senkije. Próbáltam látogatni és segíteni, amivel tudtam, főleg a szeretetemmel. Ez éveken keresztül tartott így, hosszú éveken keresztül, és mély baráti, testvéri kapcsolat alakult ki közöttünk. Ernő bácsi nagyon szép lakásban lakott. Egyszer aztán eszembe jutott, hogy mivel nincsen senkije, jó lenne eltartási szerződést kötni vele, hogy a lakás így hasznosuljon. De Ernő bácsi nagyon finom lélek volt, nem akartam őt megbántani, és a kapcsolatunkat kockáztatni.

Meghalt Ernő bácsi. Akkoriban Zoliék albérletben laktak éppen, és arra gondoltam, hogy nekem nincs szükségem erre a lakásra, de milyen jó lenne, ha ők megkaphatnák, mint induló család. Kértem Ernő bácsit, hogy segítsen „odaátról”. Bementem a Polgármesteri Hivatalba, megyek a folyosón, és az egyik vevőm jön velem szembe, hozzám jár vásárolni. Öszintén elmondtam neki, hogy miről van szó. Kiderült, hogy hozzá tartozik az ügy, el is mondta, hogy mit kell tennem. Menjek el abba a házba, ahol Ernő bácsi lakott, hozzak egy nyilatkozatot az ottani lakóktól és a házfelügyelőtől, akik tanúsítják, hogy én segítettem rendszeresen Ernő bácsit.

Sikerrel jártam. Bár azt a lakást nem tudták kiutalni, helyette kaptak Zoliék egy másikat úgy, hogy ők vállalták Ernő bácsi temetését, meg az egyéb költségeket, amik felmerültek. Ebben az önkormányzattól bérelt saját kis lakásban már elindulhatott a családi életük végre.

Nagy Pál – Budapest

AZ EUTANÁZIA 3000 HALOTTJA

Egy régebbi Új Városban olvastam Dr. Veres András püspök válaszait az eutanáziáról (2009. március). Ezzel egy időben akadt kezembe a következő adat.

Az Egyesült Királyságban rendszeresen végeznek vizsgálatot az elhunyt emberek elhalálozási körülményeiről. A tavalyi vizsgálat során először gyűjtöttek hiteles adatokat az eutanáziáról. Eszerint közel 3000 végső stádiumban

lévő beteg élete végződött „kegyes” halállal. Míg ezt 936-an maguk kérték, 1930 beteg anélkül halt meg, hogy egyértelműen kérte volna az eljárást. A második esetben olyan emberek halálát segítették elő, akik „csak néhány órával éltek volna tovább” – állítja a felmérést vezető egyetemi tanár.

A vizsgálat adatainak nyilvánosságra kerülésével egy időben néhány parlamenti képviselő törvényjavaslatot terjesztett elő: legyen térítésmentesen elérhető a fájdalomcsillapítóval történő kezelés a gyógyíthatatlan betegek esetében. Legalább ennyi erőfeszítésre futotta! Ki tudja, hova vezet egy ilyen társadalom jövője?

S. D.

JÓ VISSZAEMLÉKEZNI RÁ

Édesanyám hat évig lakott nálunk. Egyik rosszulléte után, hosszabb kórházi ápolást követően derült ki, hogy egyedül nem tudja ellátni magát. Akkor kezdtünk férjemmel egy családi vállalkozásba. Mivel bármikor hazamehettem, megtehettük, hogy anyukám hozzánk költözzön. Ez újabb változást hozott az ő életében és a mi életünkben is. Nem vagyunk otthon ülő család, így meg kellett oldani, hogy csak rövid időre, illetve felváltva menjünk el itthonról. Azért, hogy férjemmel együtt tudjunk elmenni, gyermekeink segítettek, és felváltva vagy együtt is gondozták édesanyámat. Jó volt látni, hogy ezt önként vállalták. Nagy előrelépés volt lelkileg mindannyiunk számára: figyelemre, fegyelemre, önzetlenségre nevelt. Persze nem tudtunk mindent tökéletesen megtenni, többet és jobban is lehetett volna, ám biztos, hogy nagy ajándékot kaptunk Istentől: megtanított az elhagyott Jézus szeretetére, és együtt lenni a Feltámadottnak, az imádságban. Ezek a pillanatok földi értelemben vizsgálva nem térő pillanatok. Olyan, mint amikor látja a szülő, hogy először áll fel a gyermeke, vagy először mond ki egy szót. Közel éreztük magunkhoz Istent ezekben a pillanatokban, az imádságban, egy-egy ebéd alkalmával, fürdetéskor, a kapcsolatteremtés közben az első dédunokával... és ettől marad meg örökre mindez, amit együtt éltünk át, így ebben a szeretetben.

B. L.

AZ ÍRÁS ÉRTELME

A II. világháború óta zajló piaci verseny begyűrűzött az irodalomba. A televízió szocializálódott magyar társadalom tíz százaléka sem olvas szépirodalmat, így a verseny kiéleződött a piac megszerzéséért. Minél extrémebb írásokkal igyekeznek kijönni minden boldogulni vágyó szerző és kiadó. Hanyatlóban van a gondolat, hogy az beszéljen, akinek van mondanivalója. És a gyermekeim, unokáim majd ezt tanulják, mint magyar irodalmat? Érdemes lenne időnként elolvasni Pilinszky János *Néhány szó a szavakról* című írását: „A beszéd tehát: adás és befogadás. Nyitottság. Szeretet. Ahol visszaélnék a szeretettel, vagy ahol megszűnik a szeretet, ott nyilvánvalóan elhal a beszéd eredendő értelme is, és visszajára fordul művészeté.”

Csak reménykedni tudok, hogy egy új generáció tolla hegyén újraéled a nyelv, és újjászületik a magyar irodalom, ahogy nyugaton is újjászületett, miután a hatvanas, hetvenes évekre túljutott a lázadó korszakon. Nyugaton már senki nem értékelt többre egy verset csak azért, mert trágárság van benne. Alap itt is lenne bőven, a többi a hozzáálláson múlik, hogy felfedezzük, miben több Pilinszky négy sora egy több tíz-oldalas „tárgyi leírásnál”. Enélkül az irodalom csak formai tökélyre vitt játék lesz. Az átlagember majd tovább keresi a tartalmat a

szóvirágok között, a költő pedig nem jön rá, mennyire távol van attól, aminek gondolja magát. Körülrajongott, önjelölt zseni, a forma szakmunkása, fényévekre attól a felelősségtől, amelyet a leírt szó jelent, és a költői zsenialitástól, amelyet *Simone Weil* oly szerencsésen meghatározott: „Zseni az, aki szereti az igazságot, még akkor is, ha nem jutna tovább a pusztá dagasztásnál.” Aki viszont nem enged az elvből, ma sokszor csak saját költségén kiadott kötetekkel próbálkozhat, szakszerűtlennek bélyegezve, helyi, vallási, közösségi újságok lapjaira száműzve. A kiadók tud(at)ják: ez ma nem eladható.

Az irodalom az ember mindig előrefelé törekvésének a tükré. Ha megszűnik az lenni, kizárja magát az emberi életből. Nem lesz több, mint egy szakmai alapon szervezett szekta, amely önmagát istenítve tör a kollektív pusztulás felé. Az embert pedig megfosztja egy, az Isten szépségére vetett reményteli pillantástól.

Sudár Balázs



Sudár Balázs

FIATALOK KÉRDEZNEK

A z egyházat ért támadások igyekeznek elhomályosítani, elfedni annak isteni arcát. Mert nem csupán egy emberi szervezetről van szó. Erről beszél Amedeo Ferrari OFM atya, aki tavasszal járt hazánkban.

A történelmet szemlélve megállapíthatjuk, hogy az egyház képviselői a századok során nem mindig viselkedtek Jézus üzenetével összhangban. Mi ennek az oka?

Az egyház fejlődésének kulturális és társadalmi közegétől függően ennek sok és összetett oka van. Mindenekelőtt ne felejtjük, hogy az egyház a hívők közössége, amely annak ellenére, hogy a Szentlélek vezetői, mindig emberekből áll, akik evangelizációs küldetésük során – mint bárki más – gyengeségből hibázhatnak, kísértésbe és bűnbe eshetnek. Ismert Júdás esete, aki bár apostol volt, Jézus barátja, mégis elárulta őt. Péter pedig háromszor tagadta meg Jézust, de aztán megbánta és kinyilvánította szeretetét és hűségét, így az egyház alapköve lett. Egy másik nehézséget jelent a keresztények beilleszkedése, inkulturálódása a különböző népek társadalmi, kulturális környezetébe, amivel kockára teszik az evangélium iránti hűségüket.

Hogyan vélekedjünk az egyházi személyek hibáiról, a velük kapcsolatos botrányokról, az általuk elkövetett súlyos igazságtalanságokról?

Láttuk már, hogy néz ki egy perzsaszőnyeg hátulról? Csomók

és fonalak kusza hálózata, kivehetetlen krikzkraksz az egész. Ezzel szemben a szőnyeg színe csodálatosan harmonikus. Az egyházat is a helyes oldalról kell szemlélni. Nem azért, hogy tagadjuk a hibáit, a bűnöket, a következetlenségeket és a botrányokat, hanem, mert így tanítja a hitünk. Helyes oldalról szemlélni a dolgokat azt jelenti, hogy a negatívumokat úgy látjuk, ahogy Isten látja. Ő mindent a keresztre feszített és elhagyott Jézuson keresztül lát, aki az emberiséget és az egyházat terhelő valamennyi rossztól megszabadított. Amikor a kereszten így kiáltott: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem” és utána az Atyára hagyatkozott, minden fájdalmat szeretetté alakított, és az én bűneim, hibáim által előidézett negatívummal együtt az egyház és az egész – múltbeli, jelenbeli és jövőbeli – emberiség negatívumát pozitívba fordította. Hogyan tekintünk tehát azokra az egyháziakra, akik botrányt okoznak az evangéliummal össze nem egyeztethető magatartásukkal? Meg kell látnunk mindebben az elhagyott Jézus arcát!

Ha keresztényként Őt választom, elkötelezem magam szeretetem erejével, egyesülve az Ő szeretetével, hogy gyógyítsam ezt a sebet.

Fordította: Vizsolyi László



Papp Gábor

MI IS ÍGY TENNÉNK

Ezzel a rövid példabeszéddel Jézus igencsak megmozgatta hallgatósága fantáziáját. Mindenki tisztában volt az igazgyöngy értékével, amely az arannyal a legértékesebb kincsnek számított akkoriban.

Ráadásul az Írás úgy beszél a bölcsességről, azaz Isten ismeretéről, mint olyan értékről, amivel még a „fölbecsülhetetlen drágakövet sem lehet egy sorba állítani”¹.

„A mennyek országa hasonlít a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöt keresett. Amikor egy nagyon értékeset talált, fogta magát, eladta mindenét, amiye csak volt, és megvette.”
(Mt 13,45-46)

A példabeszéd egy kivételes, meglepő és váratlan eseményt mond el a kereskedőről, aki – talán egy bazárban – megpillantott egy drágakövet. Óriási értéke pusztán az ő szakértő szemével volt felmérhető. Számolgatni kezdett és látta, mekkora haszonhoz juthat. Úgy döntött, eladja mindenét és megveszi. Ki ne tett volna ugyanígy a helyében?

A példabeszéd legmélyebb mondanivalója, hogy egyedülálló lehetőségünket, a találkozást Jézussal, vagyis a köztünk levő Isten országával – ez az igazgyöngy! – ne szalasszuk el: minden energiánk, és amink csak van, mind erre irányuljon.

„A mennyek országa hasonlít a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöt keresett. Amikor egy nagyon értékeset talált, fogta magát, eladta mindenét, amiye csak volt, és megvette.”

A tanítványok nem először érzik, hogy radikális döntést kell hozniuk, ha követni akarják Jézust, *mindenről* le kell mondaniuk: a legértékesebb javaikról, mint a családi kötelek, az anyagi biztonság, a megalapozott jövő.

Jézus kérése mégsem képtelenség és nem indokolatlan.

A „minden” helyett, amit elveszítünk, egy olyan „mindent” találunk, amely értékében semmihez sem hasonlítható. Amikor Jézus kér valamit, mindannyiszor megígéri, hogy túlcsoorduló mértékben fizeti vissza, és sokat, még többet fog adni.

Ezzel a példabeszéddel biztosít bennünket, hogy olyan kincs lesz a kezünkben, amely örökre gazdagítani fog.

S ha néha elhibázott lépésnek tűnik is otthagyni a biztosat a bizonytalanért, már meglevő javainkat a csupán megígértek fejében, gondoljunk az említett kereskedőre: ő tudja, mennyire értékes az a drágakő, és bizakodva várja a napot, amikor majd hasznot húz belőle.

Ugyanígy, aki követni akarja Jézust, az tudja, és a hit szemével látja, milyen végtelen nyereség lesz osztozni vele Isten Országának örökségében, mert mindent elhagyott érte legalább lelki értelemben.

Isten minden ember életében ad egy ilyen alkalmat, hogy megragadhatjuk a lehetőséget.

„A mennyek országa hasonlít a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöt keresett. Amikor egy nagyon értékeset talált, fogta magát, eladta mindenét, amiye csak volt, és megvette.”

Ez az ige meghívás konkrétan, hogy tegyük félre bálványainkat, amelyek elfoglalhatják szívünkben Isten helyét: a karriert, a házasságot, a tanulmányokat, a szép lakást, a munkát, a sportot, a szórakozást...

Meghívás arra, hogy Istent tegyük az első helyre; hogy Ő legyen minden gondolatunk és érzésünk csúcsa. Az életben ugyanis mindennek feléje kell haladnia, és tőle kell kiindulnia.

Ha erre törekszünk; ha az Ő országát keressük, akkor ráadásként minden más megadatik nekünk – ígéri az evangélium².

Ha Isten országáért elhagyunk mindent, megkapjuk a százszoros: száz házat, száz testvért, száz apát és anyát³, mert az evangéliumnak van egy kifejezetten emberi vonatkozása is: Jézus Isten-ember, ezért a lelki táplálék mellett biztosítja számunkra a kenyeret, az otthont, a ruhát és a családot is.

Talán meg kellene tanulnunk a „kicsinyektől” nagyobb bizalommal nézni a gondviselő Atyára: Ő nem hagyja, hogy bármiben is hiányt szenvedjenek azok, akik szeretetből odaadják azt a keveset, amijük van.

Megjelent: Új Város 1999. 7-8. szám

¹ Bölcs 7,9

² Vö. Lk 12,31

³ Vö. Mt 19,29



EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

Kongóban néhány fiatal művészi képeslapokat kezdett készíteni banánhéjból, és pár hónapra rá Németországban adták el. Kezdetben az összes bevételt megtartották (volt, aki ebből biztosította családjá megélhetését), később viszont elhatározták, hogy jövedelmük 50%-át közösbe teszik. Ebből harmincöt munkanélküli fiatalnak tudtak segíteni.

Isten nagylelkűsége azonban felülmúlhatatlan: ketten közülük egy üzletben dolgoztak, és olyan feltűnő volt a tanúságtételük, hogy több kereskedő onnan kért segítséget, amikor alkalmazottra volt szüksége. Így tizenegy fiatal jutott állandó munkához.

Chiara Lubich

„NÉZZ KÍVÜL ÖNMAGADON!”

Augusztus utolsó napjaiban történt, hogy egyik, nem Budapesten élő unokánk, aki akkor lett első osztályos, az iskolakezdés előtti hetet velünk töltötte. A szobák átrendezése és festése miatt nagy felfordulás volt nálunk. Nagyon szerettem volna a lehető leghamarabb a végére érni. Ugyanakkor kis unokám félelmét az iskolakezdés ismeretlenségétől csak tetézte, hogy minden a feje tetején állt, ott, ahol egyébként gyakran megfordul, ahol a hely biztonságosnak tűnt eddig.

Gondoltam, örülne, ha valami programot szerveznénk. Az Állatkert meglátogatása mellett több lehetőség is fel-

merült, de anyagi vonzatuk miatt sorra elvetettük őket. Arra gondoltunk, lemegyünk a Millenárisra, hátha találunk valamit. A havi igemagyarázatban ez állt: „Nézz kívül önmagadon! Ne magadba, ne a dolgokra, ne a teremtményekre nézz, hanem a rajtad kívül levő Istenre, hogy egyesülhess Vele...”

A buszmegállóban össze találoztam egy futólag ismert hölgygel, akit az utóbbi időben talán kétszer láttam, de a köszönésen túl sose beszélgettünk. Most megkérdezte, hová indultunk. Elmeséltük, hogy unokám most megy iskolába, és gondoltuk, még az utolsó napokat kihasználva valami programot keresünk. Ő meg: nem gondoltunk-e az Állatkertre? Mondtuk, hogy de bizony, gondoltunk arra is. Erre elővett a táskájából egy állatkerti belépőt, és nekünk adta. Alig akartunk hinni a szemünknek. Olyan erős megtapasztalása volt ez a gondviselésnek, hogy Isten a sóhajtasunkat is meghallja, és teljesíti ki sem mondott kívánságainkat is! Amit csak tetézt a sokszínű állatsereglet, amely Isten teremtményeinek csodálatosságát hirdeti, és amiben mi egész nap gyönyörködhattunk.

Mészáros Klári – Budapest

Amit nem ajándékozunk oda, az elvesz; amit viszont megosztunk másokkal, megerősödve tér vissza az ajándékozóhoz, és hasznos a többiek számára is.

Chiara Lubich



Maucha Gergely

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

AKI ELVESZÍTI
ÉLETÉT...

A papság évének római záróeseményén történt. A Szent Pál bazilikában nem volt felszerelésünk a fordításhoz. Mögöttünk állt Imre, őt hallgattuk. A liturgiához adtak ki ugyan füzeteket, de ahol mi voltunk, oda éppen nem jutott. Imre mutatta, hogy a túloldalon osztják: nem menne oda valaki érte? Igen, de át kell menni a papok közt, kicsit nehézkes, gondoltam. Eszembe jutott: „Aki elveszíti...” Mégis, ha csak egyet is kapunk, könnyebb olvasva fordítani. Hoztam neki is, magamnak is, így én is jobban értettem a szöveg alapján.

Két idősebb atya is volt velünk, egyikőjük komoly betegséggel, amiről nem tudtunk. Nagy bátorság kellett, hogy jelentkezzen egy ilyen hosszú útra. A közösség azonban szeretettel, figyelmeséggel hordozta, mindig mellette volt valaki. Csütörtökön a Szent Péter téren virrasztottunk a pápával. Utána, már éjfél felé járt az idő, az utolsó buszra várunk, amikor szóltak telefonon, hogy néhányan vele együtt ott ragadtak a téren, és már nem bírnak járni. Nem tudtuk, hogy hordágy kell-e, vagy mentő... Taxi nincs azon a környéken. Ekkor jött meg az utolsó busz. Mindez másodpercek alatt zajlott. Eszembe jutott a júniusi életige. Nem szálltam fel, hanem visszamentem egyedül a Szent Péter térre segíteni nekik, hogy hazajussanak. Sikerült mégis taxit szerezni, de négyen így is ott maradtunk gyalogosan. Az út a szállásig háromnegyed óra volt. Gyönyörűt beszélgettünk menet

közben a Tevere partján. Nem azt éreztük, hogy pórul jártunk, hanem hogy egy „megtalált életet” kaptunk Jézustól, a köztünk lévő szeretetkapcsolatban.

Szekeres Mihály

KIPRÓBÁL-
HATOD!

Hosszú otthonlét, a gyerekneveléssel töltött évek után először adódott „igazi” pénzkereső munkám. Érdekesen viszonyultam a megkeresett összeghez: úgy éreztem, ehhez több közöm van, mint ahhoz, amit a férjem keresett: az a családé volt, ez az enyém. Megbeszéltük, hogy akkor én rendelkezhetem fölötte. Sokáig gondolkodtam, milyen jó célra is fordíthatnám. Kiderült, hogy az egyik barátunk kislánya nagyon szeretne kimenni Rómába egy találkozóra, de nincs rá fedezetük. Viszont van hitük: úgy jelentkeztek, hogy nem tudták, miből fog rá telni. Azt éreztem, itt a lehetőség! Nagyon felszabadító volt, és úgy éreztem, Jézusnak adom, szabadon. Szégyellem, de az ördög incselkedése folytán felmerült bennem, na lássuk, Jézus tényleg adja-e a százszorost?!? Őszintén szólva, nehéz volt hinni benne.

Akkoriban éppen új házba költöztünk. A beköltözésünk előtti átalakítások nyomán mindent igyekeztünk lemosni, kicsinosítani. Már több órai munka után a konyhában sűrűn kihúztam egy fiókot, és alatta, egy borítékban szinte ugyanakkora összeget találtam euróban. A lélegzetem elállt: tényleg adja...

H. J.

Ez az ige egy nagyon egyszerű, ugyanakkor fennkölt eseményhez kapcsolódik: két áldott állapotban levő asszony találkozásakor hangzik el, miközben anya és magzata között a legszorosabb lelki és fizikai kapcsolat valósul meg. A gyermek gondolatait, érzéseit az anya mondja ki. Amikor Mária beszél, Erzsébet méhében örömeiben megmozdul a gyermek, Erzsébetnek pedig mintha az Előhírnök adná ajkára a szavakat. A Máriát dicsérő ének első része személyesen az Úr édesanyjához szól, utolsó mondata azonban harmadik személyű: „Boldog, aki hitt...”

„Megállapítása ezzel egyetemes érvényű igazsággá lesz: boldognak nevez minden hívőt; mindazokat, akik befogadják és életre váltják Isten igéjét, s Máriát tekintik legfőbb példaképünknek...”¹

„Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki.”

Ez az első boldogság, amelyet az evangélium említ. Máriára vonatkozik, de mindazokra is, akik követni és utánózni akarják őt.



HIT ÉS ANYASÁG

Máriában az Ige befogadásának gyümölcseként szoros egységet alkot a hit és az anyaság. De Lukács itt megsejtet valami olyat is, ami ránk vonatkozik. Evangéliumának egy későbbi szakaszában Jézus ezt mondja: „Azok az anyám és a rokonaim, akik hallgatják, és tette is váltják az Isten szavát.”²

Erzsébet a Szentlélek indíttatására szinte ugyanezt adja hírül: minden tanítvány az Úr ‘édesanyjává’ válhat, feltéve, ha hisz Isten Igéjében, és életre is váltja.

„Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki.”

Jézus után Mária mondta ki a legtokéletesebb igent Istennek. Mindenekelőtt ebben áll élet-szentsége és nagysága. Jézus az

Ige, a *megtestesült* Ige, Máriáról pedig elmondhatjuk, hogy az Igébe vetett hite által ő a *megélt* Ige, de teremtmény, mint mi, ugyanolyan, mint mi.

Mária istenanyasága hatalmas, egyedülálló kiváltság. Isten mégsem csak a Szület hívja arra, hogy Krisztust magába fogadja. Ha más módon is, de Krisztusnak minden keresztényben meg kell testesülnie, hogy Pállal együtt ismételhessen: „Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbenem.”³

Hogyan valósítsuk ezt meg?

Máriához hasonlóan legyünk készségesek, és fogadjuk be teljes-séggel Isten igéjét! Higgyük vele együtt, hogy Jézus minden ígérete be fog teljesedni! S ha egy-egy ige képtelenséget kívánna, ha kell, vállaljuk a kockázatát, mint Mária!

Azzal, aki hisz az igében, mindig rendkívüli dolgok történnek. Könyveket lehetne írni a kisebb-nagyobb csodákról, amelyek mind ezt tanúsítják.

Ki tudná elfelejteni, amikor a háború alatt hittünk Jézus e szavaiban: „Kérjete és kaptok!”⁴ Kértük tehát mindazt, amire a város szegényeinek szükségük volt, és láttuk, hogy zsákszámba érkezik a liszt, ládákban a tej-konzerv és a lekvár, a tűzifa és mindenféle ruhanemű.

Ma is ugyanez történik. „Adjatok és adnak majd nektek is”⁵: a „szeretet-butikok” mindig újra megtelnek, mivel rendszeresen kiürülnek.

Ám leginkább az döbbeneti meg az embert, hogy Jézus szavai mindig és mindenhol igazak. Isten segítségével mindig pontosan

„Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki.” (Lk 1,45)

érkezik a lehetetlennél lehetetlenebb helyzetekben, a világ legel-szigeteltebb zugába is. Nemrégiben ez történt egy édesanyával, aki hihetetlenül szegény volt. Egyik nap úgy érezte, az utolsó fillérét is oda kell adnia egy nála szegényebbnek. Hitt az evangélium ígéretében – „adjatok és adnak majd nektek is” –, és nagy béke töltötte be a lelkét. Kicsit később megérkezett a legkisebb lánya. Már mutat-ta is az ajándékot, amit egyik idős rokonuktól kapott, aki véletlenül arra járt: kis kezében ott volt a megígért százszoros.

Az ehhez hasonló „kicsiny” tapasztalatok arra bátorítanak, hogy higgyünk az evangéliumban. Bármelyikünk átélheti azt az örömet, azt a boldogságot, amely abból fakad, hogy beteljesülnek Jézus ígéretei.

Amikor a hétköznapiak folyamán a Szentírást olvasva találkozunk Isten igéjével, nyissuk ki a szívünket és fogadjuk be! Higgyük, hogy amit Jézus kér vagy ígér, az megvalósul! Hamarosan felfedezzük majd, mint Mária, vagy mint az említett édesanya, hogy Ő megtartja ígéreteit.

Chiara Lubich

Megjelent: Új Város, 1999. 7-8. szám

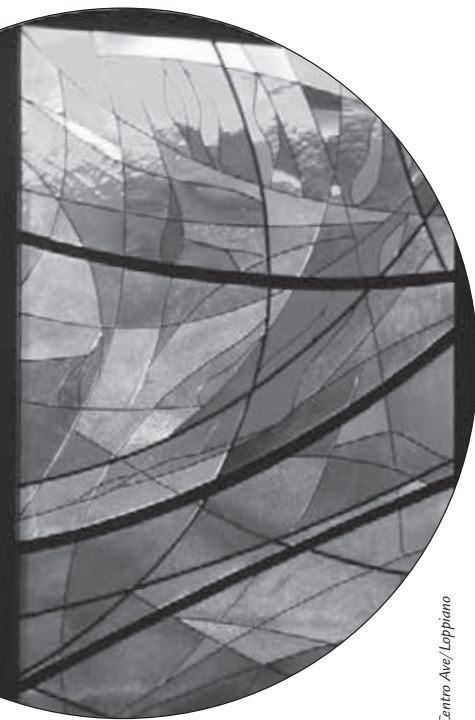
¹ G. Rossé, *Il Vangelo di Luca*, Róma 1992, 67. o.

² Lk 8,21

³ Gal 2,20

⁴ Mt 7,7

⁵ Lk 6,38



Centro Ave/Loppiano



SZOLGÁLATUKBAN MEGERŐSÖDTEK

Egy éve hirdette meg XVI. Benedek pápa a papság évét. Ennek júniusi záróeseményeiről szól a magyar résztvevők beszámolója, melyet sikertől lapzártáig összeállítanunk.

Erhardt Ágoston (2)



Szecsődi Péter

A Szentatya meghívta a világ püspökeit és papjait, hogy együtt adjanak hálát a papság évének kegyelmi ajándékaiért, és együtt újítsák meg elkötelezettségüket az örök főpapban, Krisztusban. Június 9.

és 11. között tizennyolcezer pap érkezett Rómába a földkerekség minden részéről.

Magyarországról mintegy ötven pap utazott a záróeseményre, ebből harmincan a Fokoláre Moz-

galm papjainak szervezésében. Már ú t k ö z b e n formálódott bennünk az egyház sokszínű egysége, hiszen a különféle lelki-ségekhöz tartozó papok (Regnum, Karizmatikus, Fokoláre) egyként zá-

Szecsődi Péter (2)



forráshoz, Rómába. Ez erősödött meg mindenkiben azon a keddi napon is, amikor ismerkedtünk Loppiano modelltelepülésével. Egy megvalósult isteni terv tárult a szemünk elé: mindent áthat Isten jelenléte, mindent betölt a kölcsönös szeretet, egy olyan új Isten országa, amely nem papíron, hanem az életben rajzolódik ki. Nagy örömmel és reménységgel folytattuk utunkat Rómába.

A Szentatya igazi lelkigyakorlatra hívott bennünket. Két helyszínen – a Lateráni- és a Szent Pál-bazilikában – zajlottak a programok. Kicsit késve érkezünk a nagy forgalom miatt, de amikor beléptünk a Szent Pál bazilikába, és ott találtuk azt az öt-hatezer papot, úgy éreztük, hazaérkezünk. Az első elmélkedés rögtön a megtérésre és a misszióra hívott.

De nem egyszerűen, mint feladatot, hanem mint Krisztus ajándékát adta át, és a reménységet is: mert velünk van Krisztus. Délután a VI. Pál Teremben folytatódott a program. Itt három mozgalom tapasztalatai vártak bennünket. Megrendítő élmény volt hallgatni a burundi kispapokat, akik túléltek a szemináriumi mészárlást, és igazi vértanúi voltak az egység lelkiségének. Szíveket melengető volt a magyar papok tapasztalata, amit Kiss Imre és Kopasz István atya mondott el a papi közösségről. Lehetetlen felsorolni az öt nap minden ajándékát.

A csúcspontot a Szentatyával való találkozás jelentette csütör-

tök este-éjszaka a virrasztáson, és a pénteki ünnepi szentmisén. Egy megújulni kész és képes egyház tagjainak éreztük magunkat, akik nem a túlélésre, hanem egy ragyogó életre vagyunk hívatva a Szentlélek által. Erre kaptunk megerősítést a pápa szavai és jelenléte által, valamint annak a több mint tizenöt-

ezer papnak az egységéből, akikkel együtt ünnepeltük a papság éve lezárását. ■

„Mi hittünk a szeretetben, amellyel Isten szeret bennünket”

– ebben foglalható össze szerintem a papi világtalálkozó különleges tapasztalata. Maga a papság is találkozás ezzel a szeretettel, találkozás Istennel. Életünk legkonkrétabb valósága. Minket, keresztényeket új távlatokra, új életre hívott meg.

Óriási ajándék volt látni a nyolcvanhárom éves pápát, amelyen hatalmas lelki és fizikai erővel rendelkezik. Egyáltalán nem csak a hierarchia képviselőjével találkoztunk személyében, hanem egyfajta anyai szeretettel is. A Szentatya tudja, hogy mit jelent az egyház péteri arcúata, a hierarchia, hogy mit jelent a hagyomány, a jakabi vonal vagy a páli vonal a karizmákkal vagy a jánosai vonal, de ott láttam benne az egyház máriás arcát is, mindezekkel egy csokorba fogva. Megnyilvánult ez abban is, hogy nem egy félórás tanítást adott nekünk, hanem minden földrészről feltettek neki egy kérdést, amikre tízperces válaszokat adott. Ebben is kifejeződött a testvériség, és hogy egyetlen papi családhoz tartozunk.

A VI. Pál Teremben különösen is előtérbe került a máriás papság. Mária Műve szervezte ezt a nagy találkozót, összefogva a Schönstatt mozgalommal és a karizmatikus megújulással.

Megjelenhetett az a többlet, amire azt mondjuk, hogy az élő Jézus közöttünk volt. Megjelent az egyház új arca, és láthattuk azt, amit Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke is kiemelt a válaszában: „Az egyház számomra szép és ragyogó”. Ettől ragyogó!

Boldog vagyok, hogy ott lehettem, és ahogy egyik paptársam mondta: nagy kár lett volna kihagyni!

Szekeres Mihály – Gyömrő



Megtapasztalhattam, hogy az egyház szép! Olyan egyházélményt jelentett a római rendezvénysorozat, ahol minden jelenlévő átélhette, fölfedezhette, hogy az egyház élő, fiatal, közösségi. Megtapasztaltam a Szentlélek jelenlétét mind a bazilikákban tartott előadásokon, szentmiséken, mind a Szent Péter téren tartott virrasztáson és ünnepi zárómisén. Biztos, hogy nem a számok a lényegesek, mégis lenyűgöző ereővel hatott, ahogy 18 ezer pap együtt misézik a pápával, és a jelenlévő 30-40 ezer hívővel egy szív, egy lélek vagyunk.

Dr. Kiss Imre – Szeged
(A Magyar Kurírok adott interjúból)





ISKOLA A BOSZPORUSZ PARTJÁN

René Meier - Niki

Méltán nevezhetjük 2010-et az ökumené évének.



**Kopasz
István**

Április végén Európa és a Közel-Kelet húsz országából, de még Mexikóból és Hongkongból is érkeztek résztvevők Isztambulba mintegy száznegyvenheten arra a négynapos iskolára, amelyet a Fokoláre Mozgalom Ökumenikus Központja szervezett, szorosan együttműködve I. Bartolomaiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárkával.

Jó volt az alapoktól, a személyes kapcsolatoktól indulni. Ellátogattunk I. Athenagorasz konstantinápolyi ökumenikus pátriárka sírjához, akit Chiara Lubich nyolc alkalommal keresett fel 1967 és 1972 között. Ebben az időben a párbeszédet a keleti egyházakkal annyira a szívén viselte Chiara, hogy fölmerült benne a gondolat: ne költözzön Isztambulba esetleg?

Kezdetől fogva éreztük I. Bratolomaiosz pátriárka figyelmességét, aki az adott terület szakértőit küldte előadóként. Így módunk volt megismerni az ortodox egyház történetét, lelkiségének alapjait, a szent liturgiát és a szerzetességet, az egyházatyák által ránk hagyott gazdag teológiai örökséget, valamint a régi keleti egyházakkal és velünk, katolikusokkal folyó dialógusuk örömeit és nehézségeit. Az elméletet kísérte a gyakorlat, így szombat este részt vettünk a vesperáson, majd vasárnap a szent liturgián. Utóbbi alatt két csodálatos hangú férfikar válaszolgatott egymásnak csaknem három órán keresztül, amely segített megérteni a keleti egyház mély vágyát, hogy minél tökéletesebben dicsőítse a minket teremtő, meg-

váltó és életető Urat. A megváltás által a keresztségben elnyert isteni élet megjelölésére keleten bátrabban használnak egy kifejezést: a *megistenülést*. Megrendítően világos meghívás arra, hogy azonosuljunk a bennem élő Istennel!

A két katolikus szakértő, Piero Coda professzor, az ortodox-katolikus teológiai bizottság tagja, és Albert Rauch, a regensburgi Keleti Egyházak Intézetének igazgatója velünk töltötték ezeket a napokat, és megosztották velünk az ortodox testvérekkel folytatott párbeszéd-ből eredő sok éves tapasztalatukat is. A regensburgi intézet ötven éve biztosít ösztöndíjat ortodox teológiai hallgatók számára, így jó néhány, azóta püspökké lett ortodox szerzetest is barátjának mondhat Albert atya.

Kirajzolódtak előttünk a párbeszéd nehézségei is, amit az előítéleteken, a tudatlanságon és a félreértéseken túl az a történelmi tény okoz, hogy a keresztesek 1204-ben elfoglalták Bizáncot. Ez a seb nagyon mélyen a szívükbe égett ortodox testvéreinknek.

Érzékeltük a különböző ortodox *autokephal* (önállósult vezetésű) egyházak közötti feszültségeket is; talán épp ezért tettük magunkévá a pátriárka kérését, hogy imádkozzunk a pán-ortodox zsinat mielőbbi megvalósulásáért.

Az iskola végén nem csak az lett világosabb, milyen nagy utat kell még megtennünk az egyházak teljes és látható egységéig, hanem az is, hogy járható ez az út, és mi éppen ennek az építésére kaptunk meghívást az igazságban és a szeretetben. Vagy, ahogy a pátriárka fogalmazott hozzánk intézett szavaiban: „Csak ha az alázat és a tisztelet érzésével lépünk be egymás lelki hagyományába, akkor tudjuk gyógyítani fokozatosan a történelmi megosztottság sebeit, és áthidalni a kulturális különbségeket.” ■

FOLYAMATOS A PÁRBESZÉD

Megálmodott és megélt egység a müncheni II. Ökumenikus Egyházi Napon. Szerzőnk református egyetemi lelkész Szegeden.

Magyarországi küldöttségek kezdettől látogatják a német Egyházi Napok rendezvényeit. Az idei, május 12. és 16. között meghirdetett, ökumenikus összefogással létrejött nagyszabású találkozón is számos egyházi intézmény, valamint közösség képviselte hazánkat.

Az evangélikus kezdeményezésű *Kirchentag*-ok sora 1949-ben nyílt meg. 2003-ban – áttörő újdonságként – ökumenikus szinten szervezték meg Berlinben. Ennek folytatása volt a 2010-es müncheni találkozó, amelyre kétszáz ezer embert vártak.

Mint ismeretes, az európai egyházi mozgalmak ökumenikus együttműködése a Megigazulásról szóló római katolikus–evangélikus közös nyilatkozat aláírása után indult 1999-ben, amikor néhány megújulást szorgalmazó közösség felelősei találkoztak. A folyamat első gyümölcse a 2004-ben, Stuttgartban megrendezett *Együtt Európáért* találkozó lett, amelynek folytatásaként 2007-ben ugyanazon a helyszínen gyűltek össze azok a mozgalmak, amelyek szeretnének tenni konkrétan is korunk társadalmáért. Bár az Együtt Európáért folyamat legfontosabb eseményei helyi szinten zajlanak, a hétköznapiakban, mégis időről-időre szükség van egy-egy nagyobb összefogásra, amely erőt és lökést ad mindazoknak, akik fontosnak tartják

az ügyét. A 2010-es Ökumenikus Egyházi Napok rendezvénye ezt a célt is betöltötte.

Május 14-én az Együtt Európáért találkozó tüzes hangvételű himnusza nyitotta meg a napot, amelynek során felszólaltak az egyházi mozgalmak felelős vezetői, többek között *Andrea Riccardi*, a Sant'Egidio Közösség vezetője, *Gerhard Pross* az YMCA részéről, *Maria Voce*, a Fokoláre Mozgalom elnöke. Megszólaltak vállalkozók, fiatalok, házaspárok is a közösségek közül. A lelkesítő beszédek növelték a reményt, hogy az ökumenikus párbeszéd nem céltalan, a hét-

ló kerekasztal beszélgetés során különösen is szemléletes volt, amikor *Maria Voce* a felekezetek közötti távolságot a berlini falhoz hasonlította. Reményét fejezte ki, hogy e falak ugyanolyan hirtelen omlanak majd le, ahogyan egykor a hidegháború hírhedt szimbóluma, amelynek az eltűnésében oly kevesen hittek. Ennek tényleges megvalósulása felé mutatott *Johannes Friedrich* evangélikus püspök zárógondolata, aki reményét fejezte ki, hogy 2017-ben, a reformáció megindulásának ötszázadik évfordulóján már nemcsak *Luther*, hanem az *Egység tételeit* is megünnepelhetjük majd. ■



Czagány Gábor

A magyar küldöttség május 13-án ellátogatott *Ottmaringba*, a legújabb kori ökumenikus mozgalom egyik szimbolikus értékű központjába. Ebben a kis bajor faluban két különböző felekezet képviselői élnek együtt, kölcsönös kötelekben. Az evangélikus Testvéri Közösség, a *Bruderschaft*, valamint a Fokoláre Mozgalom együtt tartja fenn ezt az „Ökumenikus Életközpontot”, ahol a felekezetközi egység ma már élő valóság. Az 1976-ban megnyílt Központ azt a feladatot vállalta magára, hogy teret biztosítson a keresztény hagyományok együttélésének, ahol nem csak a szavak szintjén, de a hétköznapiakban megélt cselekedetekben is kirajzolódik az egyház egysége.

A két közösség tagjai együtt élnek, dolgoznak, gondolkodnak és imádkoznak, együtt hívják új és új találkozásra a világ keresztényeit, hogy azok, akik megtapasztalták a Krisztusban megélt egységet, a hétköznapiakba is továbbvihessék azt.

hétköznapi tapasztalatai pedig megerősítették, hogy a felekezetek közötti együttműködés nem álom, hanem már valóság. A délután zaj-



Bernáth Mihály

ÖKUMENIKUS LELKÉSZKÖRÖK

Hatodik alkalommal került sor április végén Budapesten az ország különböző részein tevékenykedő, egymással baráti kapcsolatot ápoló lelkész körök egész napos találkozására Pásztori és prófétai hivatásunk címmel.

A szolgálati papság feladata a papi nép, az általános papság összefogása – mondta Tomka Ferenc káposztásmegyeri plébános, a találkozó házigazdája. Hozzátette: fontos, hogy elhiggyük, Krisztus leghőbb vágya az egység. Az egység a világ szentsége – fogalmazott –, nem „csupán” a hívéké. Az országban sok helyen összejárnak a lelkészek havi találkozókra, imára, a lelki egység megerősítésére maguk között.

D. Szebik Imre ny. evangélikus püspök, a MEÖT elnöke előadásában kifejtette: a legtöbb hívó nem nagy igazságok kijelentését várja pásztoraitól, hanem azt, hogy mutassák meg, miként van jelen Krisztus a hétköznapi életben.

A nap folyamán az ország különböző pontjairól érkezők tanúságtételei hangzottak el, a kiscsoportos beszélgetésekben pedig a gender ideológia lappangó terjedéséről, a teremtésvédelem kérdéséről és a pásztori szolgálatról volt szó.

Az elmúlt években a különböző – katolikus, evangélikus, ortodox, református, baptista, metodista és evangéliumi pünkösdi – felekezetek lelkipásztorai vettek részt a találkozón, amelyet idén a budapest-városi lelkész kör szervezett.

Forrás: Magyar Kurír



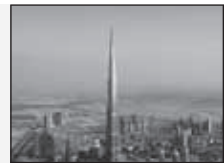
Szebik Imre

REKORD

Dubaiban épült fel a világ legmagasabb felhőkarcolója, a Burdzs Kalifa.

Am nem Babelre, hanem inkább Vasudvardra, Tolkien mitológiai tornyára hasonlít, amelyben a tudományok megszállottja szolgált egy látszólag legyőzhetetlen hatalomnak.

A mérnöki vitézség több mint nyolcszázhuszonnyolc méteres szülőtte fel van szerelve minden látványossággal. Körötte meg a sivatag! Dubai nemzetiségétől független társadalmával mágnesként vonzza azokat, akik jó üzletet, különleges kapcsolatokat remélnék erős nemzetközi szövetségek oltalma alatt. Tudnivaló azonban, hogy ezt a csodálatos épületet távol-keleti munkáskezek építették, egy arctalan tömeg, biztosítás és munkajogok nélkül. Az igazán csodálatraméltó alkotások talán mégiscsak ott születnek, ahol az elnyomottak és jótalanok (is) hallhatják szavukat.



TENGERNYI OLAJ

A Mexikói-öböl ökológiai katasztrófája kiszámíthatatlan következményekkel jár. A tengert elárasztó olaj a környezetben és a gazdaságban is mérhetetlen pusztítást okozott, egyszerűsmond mozgósította a térség lakosságát. A Katrina hurrikán után öt évvel most a

British Petroleum (BP) Deepwater Horizon nevű fúrótornya keserítette meg Louisiana és Alabama lakóinak az életét, de a Mississippi deltájától egészen Floridáig mindenkiét. A védekezéshez és a további olajkitörés megakadályozásához a legjobb technikát alkalmazzák, mindez mégsem elégséges. A halászok mesterséges műanyagáttal próbálják megakadályozni az olaj szétterjedését, immár hetek, mondhatni hónapok óta. Több ezer kilométer távolból is jön a segítség, nagy az összefogás. Az igazi kárelhárításhoz azonban szükség lesz mindenre: politikusokra, tudósokra, mérnökökre, vállalkozókra...

ARGENTÍNA

Május 25-én egymillióan ünnepelték Buenos Aires utcáin a 200 éve elnyert függetlenséget. Az egykori Rio de la Plata provinciából induló politikai folyamat végül teljes elszakadáshoz vezetett Spanyolországtól. A nagyszabású művészi rendezvényekre és felvonulásokra érkező örömtias, ujjongó tömegben a bevándorlók közösségei is ünnepeltek, elsősorban spanyolok és olaszok, és könnyes szemmel énekeltek együtt országuk himnuszát. Meglepő és vigasztaló látvány annak, aki csak egy kevésbé ismeri az ország kétesnek mondható, fordulatokkal teli belpolitikáját. A legmeghatóbb pillanat talán mégis az volt, amikor újra megnyitották a Colón színház kapuit. Tökéletes akusztikájával a második helyet foglalja el a világ operaházai között, s olyan nagyságok léptek fel színpadán, mint Strauss, Sztravinszkij, Honegger, De Falla, Caruso, Callas, Pavarotti, Toscanini és Karajan.



VILÁGKIÁLLÍTÁS SANGHAI-BAN

Naponta kétszázezren keresik fel az Expo 2010-et a harmincfokos meleg ellenére. Nyolc évig épült a világ legjelentősebb és legrágább kiállítása (a pekingi olimpia költségeinek a duplájáért). Területe meghaladja az öt négyzetkilométert, ahol 192 ország és 48 nemzetközi szervezet kapott helyet.

Májusban nyílt meg, és hat hónap alatt lesz látogatható. Ha csak arra gondolunk, hogy száz év alatt a városi lakosság ezen a vidéken kettőről ötven százalékra duzzadt, azonnal megértjük, miért adták a következő mottó ennek a nagy seregszemlének: „Jobb város, jobb élet.” Természetesen Kína és Azsia kapott kiemelt helyet és területet, a fejlődő országok pedig közös pavilonban mutatják be a termékeiket és életüket. Képpünkön a Fülöp-szigetek kiállítócsarnoka.



ISZTAMBUL 2010

Modern nagyváros, tűhegyes minaretek, keleti illatok, teázó férfiak, a hagyományos és a teljesen nyugati öltözködés keveredése... Ezek az első benyomások Isztambulról, amely 2010-ben Pécs és Essen mellett Európa harmadik kulturális fővárosa.

Európa és Ázsia határa, az iszlám és a kereszténység, az észak és a dél találkozási pontja: a harmadik évezred elején Törökország valódi olvasztótégelye a különféle etnikumoknak, hagyományoknak és vallási irányzatoknak. Mindezeket egybefogja még az a laikusság, amit szinte görcsösen keresnek és a végsőkig védelmeznek Kemal Paşa-Atatürknek, a nemzet atyjának akarata szerint: ennek mindent meg kell előznie, minden más identitást, még a török nemzeti identitást is. Itt a vallás magánügynek számít, ami egyrészt garantálja az elkülönülését a politikától, másrészt viszont aláaknázza az ember közösségi dimenzióját és a lelkiéletet.

A FELKELŐ NAP ORSZÁGÁBAN

Folytatjuk sorozatunkat, amelyben beszámolunk Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke kéthónapos útjának jelentősebb állomásairól.



„A buddhista Koszej-kaj (RKK) mozgalom egyik tagja Olaszországban a mi vallásunkat tanulja. Biztos benne, hogy

létrejön bizonyos egység mozgalmaink között. Ezt kéri Istentől és Buddhától. Majd meglátjuk” – jegyezte föl naplójába Chiara Lubich 1981. december 16-án. Épp Tokió-

ba tartott repülön, és nem gondolta volna, hogy felszólalása, amit a RKK Nagy Szent Termében mondott buddhisták ezrei előtt néhány nap múltán új fejezetet nyit a vallásközi párbeszédben. A kölcsönös tiszteleten és megbecsülésen alapuló együttműködés kezdete volt ez a két vallás követői között.

Idén januárban Maria Voce, a Fokoláre jelenlegi elnöke is elfogadta Nicsiko Nivano meghívását, és ezzel megerősítette, hogy a párbeszéd továbbra is az egyik legfontosabb terület a mozgalom életében.

„Meghatottan állok itt a szent teremben, ahol Chiara Lubich 1981-ben beszélt saját hitbéli tapasztalatáról” – kezdte beszédét, amelyben visszaemlékezett, milyen mély testvéri kapcsolat szövődött Chiara és Nikkio Nivano, a hatmillió buddhistát számláló RKK alapítója között.





A vallási és kulturális különbségeken túl kezdettől fogva megelégedően sok közös pontot talált Chiara a két mozgalom gondolkodásában. Ezt nem emberi erőnek tulajdonította, hanem Isten természetfölötti művének, hogy megvalósíthassa az emberiségről az Ő tervét, amit még nem igazán ismerünk. Ha visszatekintünk a Fokoláre több évtizedes párbeszédének a történetére, ezt a tervet látjuk kirajzolódni.

Az egyik első találkozása után mondta Chiara a japán vezetőknek: „Ennek alapján remélhetjük, hogy más mozgalmak is születtek ilyen céllal. Fel kell fedeznünk őket.” És az idő igazolta őt. Párbeszéd indult hamarosan a *Muslim Society of America* tagjain keresztül az afroamerikai iszlámmal, és a Gandhi-követő *Szuajadhja* mozgalom révén a hindu világgal az egyes vallások követői közt kialakult megújulási mozgalmaknak köszönhetően.

A kapcsolatokat megkönnyíti e mozgalmak sok közös jellemvonása: mivel a huszadik században születtek, válaszolnak a mai világ problémáira; világiak alapították és vezetik őket vallási előjáróikkal összhangban, ezért képesek jobban népszerűsíteni a hitüket, aminek közösségi oldalát hangsúlyozzák különösen.

Nivano, a RKK alapítója például mindig is állította, hogy a buddhizmus három kincse közül a legfontosabb a *szangha*, a közösség. Az ember egyedül soha nem tudja megismerni és megérteni az igazságot. A csoport, és még inkább a közösség lehetővé teszi, hogy bátorítsuk és megvilágosítsuk egymást. A Fokoláre Mozgalom *II. János Pál pápa* szavaival élve „erőteljes közösségi

54 ÉVE A FÜLÖP-SZIGETEKEN

Maria Voce ázsiai útja Japán után a Fülöp-szigetekre vezetett. Az országban jelentős fejlődés ment végbe, mióta *Aquino* asszony békés forradalma újra kivívta a demokráciát. Mégis jellemzik a mély elmentmondások: a javak nyolcvan százaléka a lakosság öt százalékának a kezében van, és sokaknak csak napi egy étkezés jut. Emellett földrajzi fekvése miatt igen gyakran sújtják természeti katasztrófák. A bizonytalan gazdasági helyzet és a súlyos politikai manipulációk közepette, mint egy tiszta hang tűnt fel *Aquino* asszony fiának a neve. *Noj Noj* esélyes lehet az elnökségre.

Ebben az egyáltalán nem derűs helyzetben mégis örömteli nép fogadta az ide érkezőket. Több mit ötven éve működik a szigetországban az egység lelkesége, mely nem csak a vallási életben gyümölcsözött, hanem a gazdaság, a politika és a média világában is. Maria Voce ezzel találkozott.

A Fokoláre Mozgalom elnöke Manilában részt vett a Fülöp-szigetek papjainak nemzeti kongresszusán. 5500 pap és 87 püspök előtt tett tanúságot világi tapasztalatáról. A felszólalásra *Rosales* manilai érsek kérte föl. Szívből jövő köszöntésében kiemelte, hogy „a mozgalom segítségével olyan közösségek születtek, ahol ténylegesen a kölcsönös szeretet parancsa szerint élnek, és ennek köszönhetően elmondhatják, hogy a *Szent* köztük él. Mivel mindannyian és folyamatosan erre törekszenek, jelentősen elősegítik, hogy az egyház kilépjen a kultikus épületek falai közül, hogy a papok és a világiak teljes közössége révén közelebb kerüljön a mai emberhez. Így együtt teszünk eleget a meghívásnak, hogy evangelizáljuk a világot.”

lelkeséget” kínál követőinek.

Ez a dimenzió teszi lehetővé az egyes vallásokban, hogy a közösségekben elmélyített hit kihasson az emberek egyéni életére és a társadalom életére a gyakorlatban is: a politika, a szociális szféra, a kommunikáció, a pedagógia, a gazdaság és a művészetek világára.

A mai ember jobban hisz a tanúságtévőknek, mint a tanítóknak – mondta *VI. Pál pápa*. E mozgalmak alapítói, bár a maguk karizmatikus erejével, mégis a világ minden részén követhető mintát állítanak. Ami nem csak a keresztények kiváltsága.

Maria Voce Tokióban újra átélte e mély barátság hosszú történetét. Chiara örökségét látva hangsúlyozta, hogy folytatni szeretné, amit elkezdtek az alapítók. A RKK mostani elnöke üzenetben köszöntötte őt Chiara halálának évfordulóján, amelyben így ír: „Kívánom, hogy a Fokoláre és a RKK között felépült kapcsolat tovább erősödjön és vezéreljen minket, hogy együtt haladhassunk az igazság útján. Ünnepelesen megígé-

rem, hogy veletek együtt én is erre törekszem.”

„Teljesen egyetérték – hangzott a Fokoláre elnökének válasza. – A világ jövője attól függ, hogy vannak-e olyan emberek, akik át tudják itatni szeretettel, nem behatárolt, hanem egyetemes szeretettel. Már elindultunk az úton, és kölcsönösen bátorítjuk egymást. Kívánom, hogy ez állandó és szívbeli megtérésre vezessen, és egyre inkább tudatában legyünk, hogy minél inkább szeret az ember, annál inkább megtalálja Istent – ahogy Chiara mondta.”

A tokiói találkozások a Nivano családdal, a közvetlen munkatársaikkal, a hívők ezreivel a Nagy Szent Teremben, valamint az ifjúsági vezetőkkel, megpecsételték ezt a barátságot, és a folytatásra bátorítottak „közös zarándokutunkon a fény forrása felé, még akkor is, ha más az istenképünk, mert ez a vallásközi párbeszéd” – ahogy *XVI. Benedek pápa* mondta 2010. március 10-én.

Szerkesztette: Reskovits Ágnes



EGYESÜLT VILÁG HETE ESZTERGOMBAN

HISZÜNK AZ EGYSÉGBEN!

Május elsején Magyarországról indult útjára az Egyesült Világ Hete! A nagy hagyományokkal rendelkező nemzetközi rendezvény keretében a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó fiatalok a világ minden pontján valami kézzelfoghatót tesznek a testvériségért és a népek közötti egységért.



Göbel Ágoston

A szándék önmagában kevés. Az egységet építeni sohasem könnyű, még akkor sem, ha azonos értékeket vallunk magunkénak. Ugyanakkor fontos tudatosítani, hogy sohasem késő újrakezdeni, kimondani egymásnak, hogy a szeretet a legfontosabb. Az esztergomi találkozót, amelyet szlovákok és magyarok közösen szerveztünk, számtalan apró részletből, hídlemből állt össze, míg végül egyik part találkozott a másikkal és egy gyönyörű napot töltöttünk el együtt.

Szervezők: Fontos volt az újrakezés. E nélkül azt hiszem nem jutottunk volna el olyan messzire, mint amennyire végül sikerült. Erre egy kis példa: bosszan-

tott, hogy egy párkányi esemény szervezése nem halad a megfelelő ütemben. Pedig fontos dologról lett volna szó: az esztergomi és a párkányi önkormányzatok bevonásával faültetést terveztünk a párkányi katolikus templom melletti kertben. Végül nagy sokára képviselőket, fát és időpontot is találtunk. Ez volt a szervezési rész. Hamarosan sikerült szeretettel megtölteni mindezt. Egyszer csak kaptunk egy levelet, hogy valaki írt egy gyönyörű beszédet a faültetésre. Aztán az időpontot sikerült úgy a nap programjához igazítani, hogy sokan ott tudtak lenni. Felhívtam a párkányi alpolgármestert, hogy beszéljek vele az eseményről. Kiderült, hogy eljön, sőt, már esztergomi kollégájával is

A helyszín szimbolikus: 2001-ben épült fel a Mária Valéria híd Esztergom és Párkány között. 2006-ban Esztergomban találkozott a két ország püspöki kara a kiengesztelődés jeleként, ezt a gesztust azóta minden évben megismétlik. 2005-ben a Run4unity keretében (világméretű sportstaféta a békéért) a magyar és szlovák gyerekek együtt futottak a hídon a testvériség jegyében. Az idén a fiatalok egész napos programjuk helyszínéül is Esztergomot és Párkányt választották.

Dél előtt a Szent Adalbert Központban egymás, és a világ más részein élő fiatalok tapasztalatával ismerkedhettek meg, kulturális estet és táncházat rendeztek. Délután Párkányban, Esztergomban és a szlováklakta Pilisszentléteken szépítették a várost, zenés műsort adtak, rajzot készítettek, otthonban élő időseket látogattak, gyerekekkel sportoltak és játszottak.

Kovács Gábor (2), Peter Kuchta (2)



Kovács Csab (3), Papp Csab (2)

egyeztetett, így két alpolgármester lesz ott a rendezvényen! Válasznak éreztük mindezt, pedig mi csak annyit tettünk, hogy új alapokra helyezve együttműködésünket, a szeretetet helyeztük a középpontba. Az alpolgármesterek őszinte örömeiket fejezték ki, és nagy jelentőséget tulajdonítottak annak, hogy mi, fiatalok Párkányban egy cédrusfát ültetünk el annak kifejezésére, hogy a két város és a két nemzet testvérként akar egymás mellett élni. A cédrus egy XII. századi gondolat szerint a szeretet, a türelem és a remény szimbóluma.

Egy fiatal újságíró: „Az Afrikában élőket könnyebb szeretni, mint a saját szomszédjainkat. Azért, mert távolabb vannak. Mi lenne, ha megpróbálnánk lépni a mellettünk élők felé? Ha feladnánk a távolságtartást és a gyűlölködést, főleg azokkal szemben, akikkel naponta találkozunk. Sőt! Akikkel valami össze is köt minket. Egy híd, nyelv, történelem... 300 fiatal és még sokan mások dolgoztak a békéért május elsején az Egyesült Világ Hetének nyitónapján Esztergomban és Párkányban. A lelkes résztvevők alulról ébresztették és építették a szeretetet: gyerekekkel játszottak, idősekkel foglalkoztak, szépítették a természetet, festettek, zenéltek. Egyszerűen: felkeltették a figyelmet. Felkeltették az emberben az Embert. A tenni akarást és az előítéleteinktől való mentességet. A járókelők, padon ülők felkapták tekintetüket, amikor meglátták a kék és narancssár-

ga pólós embereket, ahogy virágot locsolnak vagy meredek, szűk lépcsőt tisztítanak.” (Tímár Dalma)

Szlovákok: „A mai nap szimbóluma számomra a híd. Híd az idősök és a fiatalok között. Híd a gyerekek és az ifjúság között. Híd Esztergom és Párkány között. Híd a szlovákok és a magyarok között. Nemcsak fizikailag. Emberileg, erkölcsileg. Híd a világ országai és népei között. A kölcsönös elfogadás és előfeltételek nélküli érzések hídja... és ezt a hidat nekünk kell megépítenünk, vagy legalábbis elkezdjük. Csodás volt megélni, és látni másokat megélni a testvériséget. Szlovákok és magyarok közösen küzdöttünk az előítéletek ellen, és kiütésszerű győzelmet arattunk! A világméretű körkapcsolásnál láthattuk, hogy mi testvérek vagyunk az egész világgal, nem pedig ellenségek. A békének itt van az ideje, nem késtünk még



el vele! Csoda mindig szeretetben együtt lenni. Ez a csoda 'importálható' – rajtunk áll, hogy megsokszorozzuk! Minél inkább érkeznek a negatív hírek, annál inkább erősödik a szeretetünk!”

Az eseményről – melynek védnöke az UNESCO volt, és támogatta az EU Grundtvig programja – hírt adott több rádióműsor, több tévécsatorna, sok-sok internetes és nyomtatott újság, és különféle országos weboldalak. Úgy tűnik, sikerült közvélemény-formáló erővé válni: az Egyesült Világ Hete elérte célját!



Farkas Ferenc

A FIATALOKÉ A JELEN

Az esztergomi rendezvény vendégei voltak a *Fiatalok az Egyesült Világért Mozgalom* nemzetközi felelősei, Maria Guaita és Andrew Camilleri is, akiket Lisztovszki Tünde, a Magyar Kurír munkatársa kérdezett a fiatalokról.

Maria Guaita: Úgy gondolom, hogy akinek ilyen élményben volt része, mint a mai nap, az belülről épül, egy ilyen tapasztalat, természetéből adódóan gyümölcsozik annak életében, aki átélte. Ma fiatalok, holnap felnőtté válnak, de ez egy kitörölhetetlen élmény marad, és folyamatosan újabb és újabb gyümölcsöket hoz.

Láttuk, hogy ezek a fiatalok szilárdan hisznek abban, hogy a testvériség lehetséges, és mindent beleadnak, a tudásukat, a kreativitásukat, hogy megvalósuljon az eszme, amelyben hisznek. És főként megvan bennük a fogékonyság, hogy a történelmi múltban ne csak két nép szembenállását, ellentétét lássák, hanem ösztönözést is találnak benne arra, hogy jobban szeressük egymást, mint eddig.

Andrew Camilleri: A fiatalok mindig radikálisak. Amikor ilyen meghatározó élményben van részük, akkor találkoznak a kereszttel is, megtapasztalják önmagukban a halált és a feltámadást. És ez biztosíték a jövőt illetően: amikor valaki szert tesz arra a tapasztalatra, hogy meghal önmagának azért, hogy szeresse a másikat, akkor ennek az embernek, biztos, hogy van jövője. A halál és feltámadás megtapasztalását nem lehet csak úgy elfelejteni. Az ember magában hordja, és ez gyümölcsöt hoz, akár megházasodik, akár pap lesz, ezt mindig magában hordja. Öt napja vagyunk Magyarországon, és tanúsíthatjuk, hogy ezek a fiatalok, akik együtt megszervezték ezt a gyönyörű napot, megtették magukban ezt a lépést. Amikor szeretjük Jézust a kereszten, az elhagyatottságában, akkor a helyünkön vagyunk. Úgy érzem, hogy így garantált a jövő.

Képünkön mexikói fiatalok az ökológiai szemléletre hívják fel a figyelmet Acatingóban.

Az egész földkerekséget átfogó Egyesült Világ Hete egyesített népeket és különböző vallásokat. A rendezvénysorozat, amely Indiában ért véget, számtalan országot érintett. Haiti, Santiago del Chile, Los Angeles, Man és Abidjan Elefántcsontparton, Buenos Aires, Asunción, Brüsszel és még sorolhatnánk a városokat, ahonnan híreket kaptunk. Részletes áttekintéssel szolgál a rendezvény weboldala: settimanamondounito2010.blogspot.com.



CN

A SZÉPSÉG ÚTJÁN JÁRNAK



Hortoványi Emőke

Nem számított a nyelv, a kor, a művészeti ág és a műfaj a múlt nyáron rendezett Clartè művészeti kongresszuson. A három magyar résztvevő azóta is folytatja a közös munkát, együttműködést. Kapcsolat, tükröz, párbeszéd volt a találkozó hármaskulcsszava. Sokunkat érdekelnek a műhelytitkok.

„**A**zeneszerző a sáttánnal köt egyezséget Thomas Mann Doktor Faustusában, hogy olyat alkosson, amire emberi erővel nem volna képes. Ám súlyos árat fizet érte: lelkét eladja a sáttánnak. Mi éppen az ellenkezőjére

vagyunk hívatva: a szövetség-re Istennel, a vele való egységre. Neki kell radikálisan átadnunk az életünket, és ez fogja a művészetünket is átisteníteni.” *Kerékfy Márton* zeneszerzőt ezek a gondolatok vezetik, amióta hazatért Castelvandolfóból.

A művészeti együttműködés lényegét a kapcsolatok alkotják *Durst Norbert* grafikus szerint. „Nagyon mély benyomást tett mindnyájunkra a párizsi művészeti csoport. Tőlük hallottuk, hogy nem magunkban kell keresni Istent, hogy megtaláljuk a szerepünket, hanem

Smohayné Simon Gyöngyvér
„Boldogok, akik sírnak...”
2009-2010, olaj, vászon, 140/100 cm

„**AKI SZERETETBEN VAN, ANNAK MINDEN NAGY. AKI A SZERETETEN KÍVÜL VAN, ANNAK MINDEN KICSI.** CHIARA LUBICH”



Istenben tudjuk nézni, hogy mi a mi szerepünk az Ő tervében.”

Smohayné Simon Gyöngyvér festő és művelődésszervező: „Tükörnek kell lenni! Mert mindig jön a kérdés: és én? Hogy magammal eltele esetleg nem tudok befogadni másokat. Vagy pont ellenkezőleg. És én? Hol vagyok én ehhez képest?”

A kongresszuson így búcsúzott egy fiatal szicíliai filmrendező: „Még életemben ennyi szép embert nem láttam együtt! Az egység lelkiségével is most találkoztam először. Én ateista vagyok, de mindig is azt kerestem a munkámban, hogy a *szépet*, a *jót* mutassam be. Aztán itt hallottam, hogy Isten jellemzőiként is ezt a két jelzőt használjátok, az *igazzal* együtt.” Mintha a tükörvolt, vagy a háttérszeretet kihozná ihletként a másiktól művészetének, vagy lényének egész lényegét, azaz a lelkét. „Úgy gondolok a művészetre, mint egy csodálatos eszközre Isten kezében – teszi hozzá Gyöngyös. – Egyértelmű számomra, hogy amire kódolva vagyok legbelül, annak modellje a Szentháromság. A tehetséggel megáldott alkotó és a befogadó összetalálkozik, szóljon az a szemnek vagy a fülnek. Amikor megvalósulóban van valami, az szent pillanat. Lehetnek hónapok, és lehet, hogy szinte azonnal születik egy jó alkotás. Mindenképp egy

megszenvedett, talán hosszú út végén. Van egy útitárs ezen az úton: az elhagyott Jézus. Ahogy ő a szenvedésben van, ahogy az kifejeződik benne, ahogy ő tudja átalakítani, úgy van az alkotás is kapcsolatban a természetfelettel. Chiara Lubich talán erre gondolt, amikor azt mondta, hogy a művész áll legközelebb a szenthez.”

Maga a „miért alkossunk” kérdése veti fel a közösségi lelkiség újdonságát: egyedi elhivatottságban, mégis együtt a szépség felé! Épp most alakult meg a *Közösségi Művészeti Csoport*. Készen arra, hogy hivatásukat az istenkapcsolatban éljék, így teremtve közösséget a lelki, alkotói, emberi érlelődéshez. De hogyan is? A párbeszéd átütő igényéből!

„Sok a tehetséges ember. Sokszor nem is tudjuk, kiben mi szunnyad – lelkesíti Gyöngyöst a felfedezés. – Közben meg a korosztályunkban sem természetes, hogy tisztázzuk, valljuk, adjuk, amit csinálunk. Ez nem jelenti, hogy amikor én festek, másvalaki fogja az ecsetet. Beleadjuk a kölcsönösséget, ami nem biztos, hogy ugyanoda tér vissza. Nem baj, ha csigalassan haladunk, csak erős alapokat tegyünk le a kapcsolataink által. Úgy fogjuk össze a csoportot, hogy minden lépésünk az egységben történjen. Norbi, Marci és én úgy éljük meg

ezt a munkát, mint egy alkotást. Tényleg nagyon izgalmas fiataloként belevágnunk, ahol a hivatások még születőben vannak, meg a gyerekek is születőben vannak. Ahol az én elsődleges ihletforrásom a házastársi kapcsolat.”

Tán épp ők ne tudnának egyedül közös útjukon – Tóth Árpád szép szavait idézve – a „lélektől lélekig” jutni? ■

A SZÉPSÉGRŐL

A szépség Isten keze nyoma a természetben, amelyet Ő alkotott. A művészet, ha valóban művészet, egy festményben, egy szoborban, egy zeneműben át tud adni valamit a lélekből, ami benne halhatatlan. „Visszatükrözi a mennyországot” – mondja Chiara Lubich.

A világ erre a szépségre szomjazik. Az igazi szépség ablakot nyit Isten titkaira, a végtelenre.

A művész különleges képességgel rendelkezik: ő az, akinek sikerül elajándékoznia a benne lévő mennyországot a színekkel is, egy darab fával, amelyből szobrot farag, a zenével, tánccal, egy regénnyel vagy verssel, egy filmmel vagy építészeti alkotással... A halála után is megmaradnak ezek a művek, és elvezetik az embert Istenhez.

Az igazi művész nem választhatja el a szépséget az igazságtól és a jóságtól, mert abból csak „bálványok” keletkeznek – állítja Vlagyimir Szolovjev, orosz filozófus és költő. Ezek már nem Istenhez vezetnek az embert, hanem vásárolni: megvenni és birtokolni a teremtményeket.

Dosztojevszkij azt állította, hogy „a szépség fogja megmenteni a világot.” Chiara hozzáteszi, hogy ennek a szépségnek az isteni példáját Máriaiban szemlélhetjük.

SENKIT NEM HAGY HIDEGEN



**Aranyi
Krisztina**

A hatvanas években franciá-
tanárunk, *Albert Camus*
egyik magyar fordítója,
belénk ültette ennek a rendkívüli
embernek a gondolkodását, elma-
gyarázta ő és kortársai világlátását
anélkül, hogy ránk akarta volna
erőltetni. Az egyetemi évek sok ha-
missága közepette szinte fényt, fo-
gódzót, tökesülyt jelentett ez az él-
mény. Igényességet, kapaszkodást
a tisztaságba, és egyfajta reményt
a reménytelenségben.

A *magyarok vére* című 1957-es
írásából idézünk: „A leigázott és
bilincsbe vert Magyarország több-
bet tett a szabadságért és igazsá-
gért, mint bármelyik nép a világon
az elmúlt húsz esztendőben. [...] A
magyar munkások és értelmiségi-
ek, akik mellett annyi tehetetlen
bánattal állunk ma... ők azok, akik
mindennek mélyebb értelmét ve-
lünk megértették. Ezért, ha sze-
rencsétlenségükben osztozunk,
miénk a reménységük is. Nyomo-
rúságuk láncai és száműzöttségük
ellenére királyi örökséget hagytak
ránk, amelyet ki kell érdemelnünk:
a szabadságot, amelyet ők nem
nyertek el, de egyetlen nap alatt
visszaadták nekünk.”

Camus számára, mint a második
világháború utáni korszak több je-
lentős gondolkodója számára is,
az emberi lét alapvető tényezője a
szabadság, amely mellett a háború
idején nemcsak a szavukat emelték
fel, hanem többen részt is vettek az
ellenállásban, az életüket is kocká-
ra téve. Úgy látták, hogy a világba
vetett, ott magára maradt, *apátlan*
ember szabadságra van ítélve, te-
hát folyton választásra kényszerül.

50 évvel ezelőtt hunyt el
fiatalon, autóbalesetben
Albert Camus, Nobel-
díjas francia író, filozó-
fus, egyike azon kevés
európainak, aki látta, és
szóvá is tette, mennyire
fonák dolog volt 1956-
ban megtapsolni, majd
magára hagyni Magyar-
országot.

„Sokáig azt hittük, hogy ennek
a világnak nincs felsőbbrendű in-
doka, és hogy mi kifosztottak va-
gyunk. Bizonyos formában még
ma is ezt vallom... ti könnyű szívvel
fogadtátok el a kétségbeesést, én
sohasem egyeztem bele. [...] Úgy
tűnt, hogy az embernek az igazság
erősítésével kell harcolnia az örök
igazságtalanság ellen – boldogságot
kell létrehozni, hogy a boldog-
talanság világa ellen tiltakozzék”
– írta 1948-ban egy képzeletbeli né-
met barátjához intézett levelében.

A mai olvasók közül már főleg
az idősebbek érzik a jelentőségét
annak, hogy a háború befejezése
és az évszázados súlyos ellenté-
tek után egy francia a barátjának
nevez egy németet, még ha épp a
nézetkülönbségeikről akar is vele
eszmecsere folytatni.

A tisztaságában következetes,
önmaga iránt rendkívül igényes
író, filozófus bármely művét la-
pozzuk is fel, mindig ugyanazzal a

valakivel találkozunk. Hit nélkül,
mégis reményben élő ember volt.
Keresztény eszmék vették körül,
például arra készült, hogy Szent
Ágoston és egy hellenista filozófus
kapcsolatáról írjon az algéri egye-
temen doktori értekezést, csak sú-
lyos tüdőbetegsége és a szegénység
akadályozták meg ebben. Ezután
Európába került, arra a konti-
nensre, amelyet *II. János Pál pápa*
szavai szerint annyira átvárt a ke-
reszténység, s amely földrész alkot-
mányának még a *preambulumába*
se kerülhetett be eddig legalább
a „keresztény gyökerek” kifejezés.
Végignézve az őt körülvevő állapo-
tokon és a történelmen, úgy ítélte
meg, hogy a szavak és az élet nin-
csenek összhangban. Valójában a
kereszténység egyfajta karikatúrát
látta maga előtt.

Egyik fiataalkori művében, a
Szisüfosz mítoszában mintázza meg
alapállását. A sziszifuszi munka a
mindennapi beszédben kínlódságot,



D.R.



összejön”, csak épp nem szeret senkit önmagán kívül. Egy nap aztán olyan helyzetbe kerül, hogy valakit megmenthetne az öngyilkosságtól, de nem sikerül kilépnie saját közönyéből, elmulasztja a segítséget. Ettől kezdve lassan, de pusztulni kezd. „Egy ideig látszólag az életem úgy folytatódott, mintha mi sem történt volna. Síneken jártam, és csak gurultam... a sok dicséret mindegyre fokozódott körülöttem. Épp ebből származott a baj. [...] A gépezet egyszerre akadékoskodni kezdett, érthetetlenül meg-megállt.” (Bp. 1962, 387. old. Szávai Nándor fordítása.) A főszereplő azután egy

türelmet kíván, és nem sok jóval kecsgetet. *Sziszüfosz* mitológiai alak, akinek egy hatalmas követ kellett a hegyre felgörgöztetnie, amely azután mindig lezuhant onnan. Mégis volt reménye, ahogy Camus-nek is. Talán az anyai szeretet, az algériai boldog ifjúság adhatták azt a bizonyos többletet, amely megtartotta ebben. A magyar irodalomban *Németh Lászlónál* találkozhatunk ilyen hősökkel, hősnőkkel, aki heroikus pesszimizmusnak nevezte ezt az alapállást. Az ember tragédiájának záróüzenete is eszünkbe juthat: „Ember küzdj, és bízva bízzál.” Csak Camus nem tudja Istenre irányítani a tekintetünket, ő a szolidaritásban bíz, erről van tapasztalata, amely *Ottlik* szavával élve tökesüléként van jelen lelkében.

Gondolatvilágában vannak el-
lentmondások, műveit olvasva
közelebb kerülünk egy tudatállapothoz, amely a huszadik századi

Európára volt jellemző. Több világnagyság: *Kafka*, *Joyce* műveiben találkozunk vele. Camus sajátosága egyrészt a nagy francia moralisták öröksége, másrészt a klasszikus egyszerűség, a magas esztétikai minőség. Rendkívül nagy hatású szerző mind a mai napig, kiváltképp hazájában. Organikus személyiség volt, akinek sejtjei, megnyilvánulásai összhangban álltak önmagával, így amit leírt, összhangban állt az életművével. Napjainkban ennél talán sokkal töredékesebbek vagyunk, de a hit a szeretetben segít elviselni ezt az állapotunkat.

Magyar nyelvre több művét is lefordították. Legnépszerűbb közülük valószínűleg a *Pestis*, amely egy észak-afrikai város képzelte vesztégzárát meséli el, a küzdelmet az életellenes erővel.

Camus talán legnagyobb hatású műve *A bukás*, amelynek hőse a sikeres ügyvéd, akinek „minden

Mexico-City nevű kocsmába sodródik, amely azonban Hollandiában van, „Európa közepén” a mű szerint. Ott lesi, mint egy pók „a polgárembert, az útját vesztett polgárt”. „Vezeklő bíró” lesz, ami annyit jelent, hogy önmagát vádolja, hogy joga legyen a többiek megvádolására. Ez a bukás. Előtte azonban mélységes érveket sorakoztat fel a keresztény világlátás mellett, amelyek sok olvasót megrendítettek, meghatározóvá váltak világlátásukra.

A hős meglátja Isten nagyságát: „világgá kiáltotta haláltusáját, és ezért szeretem őt, a barátomat.” Így látja, igaz szívből, és ha valaki másképp látja is, megértheti ebből, bár felérni ésszel talán nem tudja, mekkora ajándék.

Camus életművéről Kassák Lajos szavaival elmondhatjuk, hogy „nem ábrázol, hanem van.” A hétköznapiakban is hat, és harcol az üres kapcsolatok, a hamisság ellen. ■

SPORTOLTAM MINDIG

Ma már egyre világosabban látszik, hogy az üzleti szempontok helyett más alapokra kell építeni a sportot, a szabadidőt. Ennek háttéréről és lehetőségeiről beszélgettünk Lángos László egykori válogatott öttusázóval, a Közös Sport-egyesület egyik alapítójával.



Sudár Balázs

- Hogyan került kapcsolatba a sporttal?

- Aktív gyerek voltam, ezért azt javasolták, hogy sportoljak. Kezdetben édesapámmal jártam futni, majd anyukám vitt le az öttusázók edzésére, és ott ragadtam. Háromtusában kezdtem, magyar bajnokságot nyertem, ekkor csatlakozhattam az öttusázókhoz. Eljutottam a válogatottsáig, ám a katonaságnál nem a sportszázadba kerültem, így nyolc hónapig nem edzhettem. Ezután határoztam el, hogy abahagyom a versenysportot. Visz-

szatekintve, ez az időszak nagyon szép és meghatározó volt; a hivatás gondolatával, a szenvedés titkával ekkor találkozhattam először, bár akkor még nem voltam erre „hangolva”.

Aztán mégsem hagytam abba teljesen. Az egyetemen is futottam félmaratont, hegyi versenyeket. Feleségemmel is az egyetemi sport kapcsán találkoztunk, ő szintén sportoló volt, válogatott és magyar bajnok síelő. Mivel közös bennünk a természet iránti szeretet, rendszeresen járunk a magas hegyekbe.

sport. Mi például még „olimpiákat” rendeztünk a háztömbünk gyermekeinek. Nemrég a Magas-Tátrába mentünk fiatalokkal, ami jelentős megterhelést jelentett nekik. Az egyik fiú, akinek rossz a látása, egy szakaszon teljesen rá volt utalva a többiekre. Jó volt látni, hogyan segítették, a csúcscról visszafelé a hátukra vették. Ezek azok a nehéz helyzetek, ahol kiderül, képes-e valaki közösséget alkotni, szeretni a másikat. Az ilyen tapasztalatok egy életre megmaradnak.

- Mi a sport szerepe valakinek az életében?

- Én rengeteget tudtam meríteni belőle, mert követelt egyfajta mentalitást, kitartást. Ez a háttér később a munkahelyen, a családban is sokat jelentett. Gyakran hallani, hogy nem lehet bírni a fiatalokkal. A sport – ezt tapasztaltuk a *II. János Pál-emléktorna* kapcsán – olyan közeg, amiben mindenkinek megvan a helye, olyan tevékenység, amit mindenki szívesen végez. A fiataloknak szükségük van arra, hogy megpróbálják, mire képesek mind mentálisan, mind fizikailag, és hogy tanulhassanak egymástól, a tapasztaltabbaktól.

Emellett elengedhetetlen szerepe lenne az egészséges társadalom kialakításában és fenntartásában. Ma hiányzik az önszerveződő

- Többen részt vettek Magyarországról a Sportmeet konferencián.

- A *Sportmeet* azokat fogja össze – és nem feltétlenül csak sportolókat –, akik a sporton keresztül szeretnék megújítani a társadalmat. Nem leírt szabályokról van szó, mindenki igyekszik közösbe tenni a saját tapasztalatait. Sok olyan dolgot tudtunk mondani, amit a másik addig még nem próbált. Vannak előadások is természetesen, de jó, ha a szakma elmélete találkozik a gyakorlat lelkületével.

- Erre lennének különösen alkalmasak a klubok, egyesületek.

- A *Sportmeet* egyik vezetője, dr. Paolo Crepaz [testvérlapunk, a *Città Nuova* munkatársa, szerk.] említette az egyik konferencián, hogy



Papp Csaba (2)

az edzőknek közösséget kell tudniuk teremteni. A konferencia témája is az volt, hogyan lehet technikai edzőből nevelőedzővé válni. Fontos szempont, hogy nem az eredmény az első, és az eredmény érdekében nem megegyedett minden eszköz, gondolok itt a doppingra például.

A tavaly ősszel alakult egyesületünknek, a *Közös Sportegyesület*nek is ez volt a célja, hogy megmutassuk: lehet ezt másként is csinálni. Új emberekre van szükség, akik a lelki és a testi egészség megteremtésén munkálkodnak.

Szeretnénk megszólítani azokat, akikhez leginkább a sport révén juthatunk el, és akiknek így lehet átadni az említett értékeket.

Programjaink ezért teljesen nyitottak. Négy szakosztályunk közül a röplabda, a kosárlabda és a futószakosztály heti rendszerességgel működik, a turista szakosztály hat hetente az ország különböző részeibe szervez túrákat, illetve évente egy nagyobb 4-5 napos túrát. Emellett folytatódik a II. János Pál- emléktorna is.

- Az Európai Unió támogatja az értékalapú sportot, egy pályázatban Önök is részt vettek.

- Igen, a békére nevelés céljához kapcsolódva egy német kollégánk, *Matthias Kaps* összefogta az európai országok sport témájú kezdeményezéseit. Minden ország megfogalmazta a saját elképzeléseit a következő évekre, és ezt a hálózatot támogatta az Unió. Ausztriában például a több napos *Sport4Peace* rendezvénysorozaton adták át nekünk a tapasztalataikat, Nápolyban 24 órás sportolást szerveznek idén. A legnagyobb élmények ilyenkor a testvériség megéléséhez



kapcsolódnak. Volt olyan, hogy cserélték a csapat tagjait, így ugyan mindenki csak a saját eredményét vihette tovább, ezt azonban meghatározta a többi csapattag szereplése. Ennek a programnak része a *Sportmeet* hat konferenciája is, a záró konferencián Rómában összegzik majd a tapasztalatokat.

Mindezzel együtt én inkább a lelki részét emelném ki a kezdeményezésnek. Egy fiatal, akiben megvan az Isten iránti érzékenység, késztetés, nagy dolgokra képes. A mi feladatunk segíteni őket ebbe az irányba. Viszont kinek-kinek magának kell meghallania a hívást, s lehet, hogy később már nem lesz rá alkalma.

- Mi a sport eredménye a lelki életben?

- Sokszor vonhatunk párhuzamot a sport és a civil élet között, mert a sportban megtanult dolgok elengedhetetlenek. Ilyen például a lemondás: valaki megházasodik, le kell mondania a magára szánt idő egy részéről, nem jár el minden este *pub*-ba, vagy focizni, mert ott van a felesége, meg a gyermekei. Erre is nevel a sport, megtanít áldozatot

vállalni, és kitarítani abban, amit elkezdünk. Ahol élünk, ott új emberként kell mozogni, és ezt nem lehet megspórolni. Ehhez viszont lemondásra és sok munkára van szükség. A közösség segítsége is számít. Volt, hogy sírtam a fáradtságtól, és az segített, hogy a társaim mellett álltak. Aztán meg kell tanulni veszíteni, örülni a másik sikerének.

Végül még valami. Az élsportot sokszor úgy állítják be, mint szükséges rosszat, holott csupán mi tettük azzá. Eszembe jut ilyenkor a *Tűzszekerek* című film, ahol az apa így biztatja a fiát: azt az adottságot kaptad Istentől, hogy gyorsan tudsz futni, és Ő örömét leli ebben. Fuss hát, hogy más is örömét lelje benne! ■

II. János Pál- emléktorna

A Közös Sportegyesület által néhány éve elkezdett egész napos rendezvény, ahol különböző sportágakban versengenek szigorúan a kölcsönös szeretet szabályai szerint.



5 LÉPÉS A CSALÁD EGYSÉGE FELÉ

Ötletek házaspároknak, korunk családjainak.

A házasság helyzete aggasztó és ellentmondásos napjainkban. A kutatások szerint a házasság és a megalapozott családi élet vezet a megálmodott jövő toplistáját a fiatalok körében. Mint társadalmi csoport, a nők is egyik legfontosabb célkitűzésüknek a házasságkötést és az anyaságot tartják még akkor is, ha nagy valószínűséggel az otthonukon kívül kell munkát vállalniuk. Ennek ellenére a családokban gyakori a válás, amit sok keserűség, szenvedés kísér.

A családi kapcsolatok alapköve az önátadó szeretet. Ez az érték elsősorban a házaspár kapcsolata-

tában tükröződik, ahol a szeretet, amely eredendően egyé tette őket, folyamatosan megújul, és elvezet az állandóan mélyülő egység megtapasztalásához. A szeretet a kölcsönös szolgálat napi gesztusaiban fejeződik ki, a figyelmesség apró tetteiben, s abban, hogy mindent megosztunk, amit birtokolunk, és amik vagyunk.

Az önátadó szeretet fontos marad akkor is, amikor az évek multával a szerelem eredeti, izgalmas jellege halványulni kezd. Ha a szerelem lángoló érzése hiányozna, senki sem kötne házasságot. Kezdetben még úgy tűnik, hogy a szerelem

örökké tart, mintha a génjeinkbe volna írva.

A családok megerősítésén fáradozik az Új Család Mozgalom, amelyet Chiara Lubich alapított. Az egységet, mint eszközt ajánlja fel a családoknak, akik szembe találják magukat korunk kihívásaival. Az alábbi öt pontra érdemes figyelmet fordítani, hogy szilárd kapcsolat épülhessen a házastársak között.

Alberto és Anna Friso

Fordította:

Fehérpataky Balázs

1. A szövetség megújítása

Egy szép napon, amikor megkötöttétek a szeretet kölcsönös és nyilvános szövetségét, megszületett a családotok. Tettétek ezt azért, mert megtapasztaltátok az isteni szeretet szikráját, amely arra ösztönzött, hogy örökre összekössétek az életeteket. Azon a napon átadtátok magatokat egymásnak: „Mától érted élek, s te értem. Életemet adom érted, s te életedet adod értem.” Ez a kezdet minden házaspár számára ragyogó és emlékezetes. Idő multával mégis mennyire elhalványul, megkopik! Az eredeti szövetség tehát megújításra vár, amilyen gyakran csak lehet, hogy a szeretetünket élön tartsuk, és a kapcsolatunkat Istenbe horgonyozzuk. Fontos, hogy ne ítélkezzünk, mert ez eltávolít egymástól, ugyanakkor lépünk túl minden neheztesen. A kölcsönös szeretet szövetségének megújításakor a házaspár kapcsolata új erőt, értelmet és frissességet kap.

2. Tapasztalatok cseréje

Mikor a feleségem hozzám fordul, kész vagyok az életemet adni érte. Azaz szeretettel, előítéletek nélkül figyelek rá, anélkül, hogy a szavába vágnék, s közben nem terveztem a saját válaszomat. Érezve az én pozitív hallgatásomat, meg fog nyílni, és örömmel meséli majd a nap eseményeit. Még akkor is, ha különbözünk a véleményünkben vagy az ötleteinkben, a szeretet ihlette szavaink megkönnyítik, hogy elfogadjuk egymás nézőpontját, különböző következtetéseit, és megértjük az okokat is. Ha egymásért élünk, közösbbe tesszük mindent: időt, pénzt, pályafutást, törekvéseket és aggodalmakat. Ha a baba felsír az éjszaka közepén, vagy ha valami hiányzik az asztalról, én kelek fel elsőnek. Próbálok kitalálni feleségem legrejtettebb vágyait, kívánságait, igényét a gyöngédségre. Csak a szeretet képes felismerni a másik személy valódi és teljes értékét, valamint segít felismernünk a magunk korlátait, hogy mi magunk is megbocsátásra szorulunk.

3. Szívbeli megosztás

Amikor a mély beszélgetés már megalapozott, a házasfelek képesek lesznek a lelki mélységeket is közölni – a fény rövid és intenzív percei ezek, amelyek megvilágítják az élet és a minket körülvevő világ értelmét. A lelki vagyonközösség, ez segíti a házasfeleket, hogy fedezzék fel egymás igazi személyiségét. A lelki, bizalmi kapcsolat kialakítása a házaspárnak nem könnyű feladata, hiszen eltérő tulajdonságaik, mint például a zárkózottság, a féltékenység akadályozhatják. Érdemes azzal kezdeni, hogy a lelkiállapotunkról beszélünk egy fájdalmas vagy örömteli élmény kapcsán, amit láttunk, átélünk. Vagy beszélgessünk arról, amit az igazság őszinte keresése során megértettünk. Fontos mindezt úgy adnunk át, mint egy ajándékot, anélkül, hogy viszonzást várnánk. És mivel a lelki vagyonközösség természetesen a kölcsönösség, általában nem marad érzéketlen a másik fél sem. Mikor pedig eljön egy közös döntés ideje,

CN (3)



megtapasztalhatjuk a gondolati egységet. Akár azért, mert ugyanaz az ötletünk támad, akár, mert megértjük, hogy saját javaslatunk nem célravezető, jobb lesz hát elvetni, hogy a párbeszédünkben kialakuló „harmadik” ötlet majd mindkettőnk meglelégedéssel töltsön el. Ez már a közünk lévő kölcsönös szeretet gyümölcse.

4. Az igazság órája

Az igazság órája kölcsönös szeretetünknek a csúcsa. Itt a házaspár megnyílnak, és engedik megismerni egymásnak személyiségük fény- és árnyoldalait. Ez csak az előbb leírt lépések után következhet. Csak ezek után jut el a házaspár párbeszéde az érettségnek arra a fokára, amelyben egymás legnagyobb javát kívánják. Beszéd közben képesnek kell lennünk a tapintatra és a tiszteletre, míg a másik legyen képes készségesen

hallgatni, tudva, hogy minden szeretetből hangzik el. Tanácsos a pozitív dolgokkal kezdenünk, hogy tudassuk a másikkal, szeretetünk mennyire figyelmes az élet minden területén. Majd beszélhetünk az árnyoldalakról, mindig konkrét és új keletű példákkal bevezetve azokat. Valahogy így: „Jobb lenne, ha ezt vagy azt tennéd inkább!” Ahelyett, hogy azt mondanánk: „Ilyen, meg olyan vagy.” Egy sikeres igazság órája után olyan erős egységet érezhetünk, hogy a feltételezett árnyoldalak elbeszélése szinte fájdalmasabb annak, aki mondja, mint annak, aki hallgatja. Nagyszerű tapasztalat egy házaspár életében a sikeres igazság órája, olyan fénylő pillanat, amit érdemes megismételni.

5. Beszélgetés más családokkal

Sokat épülhetnek a családok olyan házaspárokkal kialakított kapcsolataikból, akik már komoly érettségre tettek szert az egység lelkiségében. Ellátogatni ilyen házaspárhoz, vagy akár egyikükhöz, és elbeszélgetni velük meglátásaikról, terveikről, céljaikról, igen gazdagító lehetőséget rejt magában. Megtapasztalhatják a szeretet erejét, amely túllép családjuk keretein; a figyelmes hallgatás, a párbeszéd és a szeretet megnyilvánulásaival pedig fény születik, amely rávilágít, hogy a házaspár milyen lépéseket tehet közösen a jövője munkálásáért.

FELTETTEM RÁ AZ ÉLETEMET

Egy év együtt járás után a barátnőmtől kaptam egy SMS-t, hogy vége a kapcsolatunknak. Nem találok rá szavakat, hogy elmondjam, mit érzek... Feltettem rá az egész életemet, és most egyszer csak minden értelmét veszítette. Igaz, hogy az utóbbi időben nem értettük meg teljesen egymást, de ez már ok lehet arra, hogy ne akarjunk újrakezdeni? Teljesen kivagyok...

G. B.

Amikor véget ér egy kapcsolat, majdnem mindig maradnak sérülések. És elbizonytalanodás. Felvetődik a kérdés: „Ki vagyok hát valójában, ha az, akit én a legjobban szeretek, szóba se akar állni velem?” Szerencsétlennek érezzük magunkat, és csakugyan átéljük, hogy minden értelmetlenné válik.

Ezek olyan pillanatok, amikor nagyon nehéz másokra hallgatni, mert az a benyomásunk, hogy senki nem képes igazán megérteni minket. Ezért most egyszerűen csak annyit mondanék, hogy melletted állok, és biztatlak, hogy ezen a sötétségen túl mégis ta-

lálhatsz új fényt. Nem attól vagy értékes, nem attól függ a léted, hogy milyen sikereket érsz el másoknál.

Mivel azonban kíváncsi vagy a véleményemre, leírom a gondolataimat, remélhetőleg segítelek ezzel, hogy más szemmel nézd a világot.

A történetből csak annyit ismerek, amit leírtál a levélben, mégis úgy vélem, hogy egy olyan kapcsolatnak, amelynek egy röpke telefonüzenet véget vet, nincs sok esélye a folytatásra. Ha a párbeszéd köztetek nem teszi lehetővé, hogy világosan megbeszéljétek a gondjaitokat, akkor nagyon nehéz messzire jutni, és elérkezni egy esetleges végleges döntéshez, elköteleződéshez. Még ha fájdalmas is, jobb, hogy most lett vége a kapcsolatotoknak, és nem később.

Nem kellene azonban elveszítetted időnek tekintened az elmúlt évet. Ha bukásnak véled, azzal csak magadat fosztod meg valamitől, és nem marad más utána, mint a bosszúság vagy harag. Volt biztosan ennek az együttlétnek pozitív velejárója is: valamit feltétlen tanultatok egymástól, gazdagodtatok új tapasztalatokkal. És jobban megismerhetted, hogy milyenek a kapcsolatteremtési képességeid, adottságaid...

Értékelj ezeket a kincseket, de a jövőben ne „tedd fel az életedet” senkire – legyen bármennyire különleges az illető. Az igazi szeretet ugyanis ingyenes ajándék, amely természeténél fogva mindent kér attól, aki szeret, mégis független marad a másiktól. Éppen ebben a szabadságban rejlik a titok, amely lehetővé teszi számunkra, hogy megújítsuk minden nap a másik iránti szeretetünket.

Francesco Châtel

Fordította: Vizsolyi László

Pszichológia



CN (2)

A HASZONTALAN TANÚ

Az esküvői tanúnak milyen szerep jut a házaspár életében? Elmagyarázom a helyzetemet... Amikor megházasodott az öcsém, én voltam a tanúja. Mindig valahogy felelősnek éreztem magam, hogy örködjem a szeretetük felett. Egységben éltek, elkötelezetten a plébánián és a társadalomban, de egyszer csak a sógornóm bejelentette, belém szeretett. Végtelen fájdalom volt ez nekem. Hát milyen tanú voltam én? Hogyan segítettem őket? Imádkozom értük minden nap, és nem tehetek semmi mást?

L. R.

Ami az esküvői tanút illeti, elmentétkben a keresztszülőkkel vagy a bérmaszülőkkel, akiknek van feladata a szentségben részesülő keresztény nevelésében, az ő szerepe tisztán jogi: a szertartás végén aláírását adja, és ezzel tanúskodik annak hitelességéről és szabályságáról. Ugyanis, mivel a házasság életállapot az egyházban és a társadalomban, szükséges, hogy bizonyos legyen az esküvő megtörténte.

A tanú az, aki jelen van abban a pillanatban, amikor a két jegyes igent mond a köztük létrejött szövetségre, ám abban neki már semmi felelőssége nincs.

Így van ez azért is, mert egy házaspárnak nincs szüksége örre. Jobb visszavonulni, még ha netán azt gondolnánk is, hogy a mi segítségünkre van szükségük. Álljunk a rendelkezésükre, de meg kell értenünk: az ő kettejük feladata, hogy a családjuk megszülessen és megszilárduljon.

Mindig szükség van a bölcseségre és óvatosságra közösségi és munkahelyi környezetben egy-



Családi élet

ránt, ahol naivan belekeveredhetünk veszélyes helyzetekbe.

Ami a létrejött helyzetet illeti, nem az ön hibája. De most komolyan meg kell szakítania a kapcsolatot sógornőjével, mégpedig olyan magatartással, ami tűnjön bár hidegnek, érzéketlennek, sőt ridegnek, mégis egyedül ez a célravezető.

Ha a testvérével tud anélkül találkozni, hogy kockáztatná a találkozást a sógornőjével is, felajánlhatja, hogy őmellé áll, ha kívánja. De hogyan viselkedjék vele? A legjobb, ha meghallgatja teljes komolysággal, ha tud azonosulni a lelkiállapotával, és mesél neki, de nemcsak az élet napfényes oldalá-

ról. Vallja meg a saját nehézségeit, ami kíséri magát is természetesen, mint ahogy bárki mást. Lassanként talán más szemmel fog a feleségére nézni a testvére, és újra felfedezi a kapcsolatot vele. Abban segítsen tehát, hogy tegyen meg minden tőle telhetőt a visszahódítására, és nap mint nap éreztetni tudja, hogy szereti a feleségét.

Imádkozzon természetesen tovább, nehéz helyzetükben kérje Isten segítségét, hogy éledjen újjá ez a család, hogy bukása és szenvedése gyümölcsöt teremjen, mint az elhalt mag.

Giovanna Pieroni
Fordította: Smohai Ferenc

A MOZGÁS: TERMÉSZETES GYÓGYSZER

Néha engem is meglep, milyen sokszor kell beszélnem betegeimnek a testmozgás fontosságáról. A legtöbben nem veszik komolyan az „intelmeket”, pedig a mozgással többféle betegséget megelőzhetnénk, esetleg visszafordíthatnánk. Könnyebben tarthatnánk karban a szervezetünket, és az öregedési folyamatok is lassulnának. Legjobb volna, ha mindenki már gyermekkorában sportolna, hogy megfelelő izomzattal és jó mozgáskultúrával indulhasson neki a felnőttkornak. Ha azonban valakinek nem volt lehetősége fiatalon kialakítani a jó szokásokat, akkor sem szabad feladni! Minden életkorban el lehet kezdeni – szakemberrel egyeztetve –, csak meg kell találni a megfelelő gyakorlatokat. Megéri. Könnyen belátjuk, ha végigkövetjük az alábbi listát „fejtől lábig”.

- A szédülés és a fejfájás a fej és a nyak rendszeres tornáztatásával, a merev izomzat kímogatásával, fellazításával megelőzhető, javítható. *Írjuk le a fejünkkel egytől tízig a számokat! Ülve végezzük, nehogy közben elessünk.*
- A depresszióknak is az egyik legjobb ellenszere a mozgás, főleg ha szabad levegőn végezzük!
- A hát- és derékfájdalmak a gerinc melletti izomzat megerősítésével csökkenthetők, esetleg gyógyíthatók. Ügyeljünk arra is, hogy gyakor-

latok közben ellazítsuk az izomzatot. *Hason fekvésben törzs- vagy lábemelgetés, úszás.*

- Bizonyított tény, hogy a rendszeres testmozgás az elhízás, a magas vérzsír-szint, a cukorbetegség, a magas vérnyomás és a szív-érrendszeri betegségek elleni kezelés nagyon fontos kiegészítője. *Intenzív séta – a nordic walking technika, kocogás, kerékpározás, úszás.*
- A csonttrikulás ellen is az egyik legjobb védelem a rendszeres testmozgás. Abban a csontban, amelyet nem használunk eléggé, felszívódnak a támasztó „gerendácskák”, és így könnyebben eltörhet.
- Az ízületi fájdalmak megelőzhetők, javíthatók az erős izomzattal, mert a „körülbástyázott” ízületekre kevesebb terhelés jut, tehát kevésbé kopnak, öregszenek, fájnak. Mindenféle izomerősítés javasolt, de nem túlterhelve az ízületeket.
- A vizelet-visszatartási nehézségek gyakori oka nőknél a medencefenék izmainak gyengesége. Ezek az izmok is megerősíthetők! Gyakorlatoztatásukkal sokszor javítható, vagy megszüntethető a panasz.
- A visszerek jó működéséhez szükséges a láb mozgatása, mert az izommunka pumpálja vissza a szövetnedvet a szív felé. A nem elegendő mozgott vagy mozgás nélkül terhelt láb bedagad, a visszerek kidudorodnak, szelepei tönkremennek. Legtöbbször műtét után is visszatér a betegség. A „vénás torna” segíthet vagy javíthat ilyenkor. *Fekvő helyzetben, felemelve végzett lábfejmozgató gyakorlatok a fászlás mellett, a láb mozgatása ülés és állás közben.*



- A „lúdtalp” sok ember életét keseríti meg, mert a lábfej fájdalmain kívül boka-, térd-, csípő-, és gerincpanaszokat is okozhat. Erős láb- és talpizomzat mellett sokkal ritkábban fordul elő. Ezért a talpbetét mellett (vagy helyett) a legfontosabb az izomzat erősítése. *Kavicson, homokon mezítláb járás, a talp markoló mozgatása, terhelés nélkül.*

Ha megjött a kedvünk a mozgáshoz, többé már nem sajnáljuk rá az időt – ami aztán sokszorosan megtérül. Frissüljünk fel, előzzük meg a betegségeket!

Nagy Márta

KALAPOK VÁROSA

Egy nap köd borult a városra, befelhőzte a nagyképűség.

A polgármester azon kezdte törni a fejét, miként mutassa meg, hogy ő többet ér másoknál. És mivel a koronahordás már rég kiment a divatból, úgy döntött, hogy különleges kalapot csináltat magának. Vasárnap, amikor mindenki a parkban sétált, ő is kiment a feleségével. A kalapja akkora volt, mint egy pisai ferde torony, a feleségéé meg, mint egy napernyő. Az embereket elfogta a sárga irigység.

A rákövetkező vasárnapi séta átalakult kiskalapok és nagykalapok, óriás fejfedők felvonulásává. Volt köztük egy akkora, hogy nem látszott ki alóla a viselője. Egy másik meg olyan nehéz volt, hogy a hölgy, aki a fején hordta, néhány lépés után ájultan esett össze. A barátnőjét pedig, akinek a fején egy kosárnyi virág virított, száz és száz méhecske futamította meg.

Csilla asszonyságot, süteményekből és cukorkákból készült kalapja miatt annyira ellepték a legyek, hogy végül sikoltozva hempergőzött a fűben. A báró drágakövekkel telirakott cylinderben jelent meg. A szarkák csak erre vártak, és egyenként elcsenték róla az ékességeket. A báró jajveszékelt.

A szél észrevette, hogy gyerekek rejtőznek a bokrok mögött, és remekül szórakoznak a látottakon. Hogy növelje a jókedvüket, a sor mögé kanyarodott. Váratlanul repülni kezdtek a kalapok. Szálltak a gyümölcsök, legyek és méhek is. Mindenki belekapaszzkodott a fejfedőjébe, és a szél, mit sem törődve a kiabálásukkal, egy rét közepére repítette, és ott kört formálva letette őket egyenként. Az emberek annyira szégyelltek magukat, hogy nem volt merszük egymásra nézni. Az egyik kisgyerek közéjük állt, és megkérdezte:

„Ha ennyire ügyesek vagytok, kalapok helyett nem készítenétek nekünk sárkányokat?” Összenéztek, és az arcokra visszatért a mosoly.

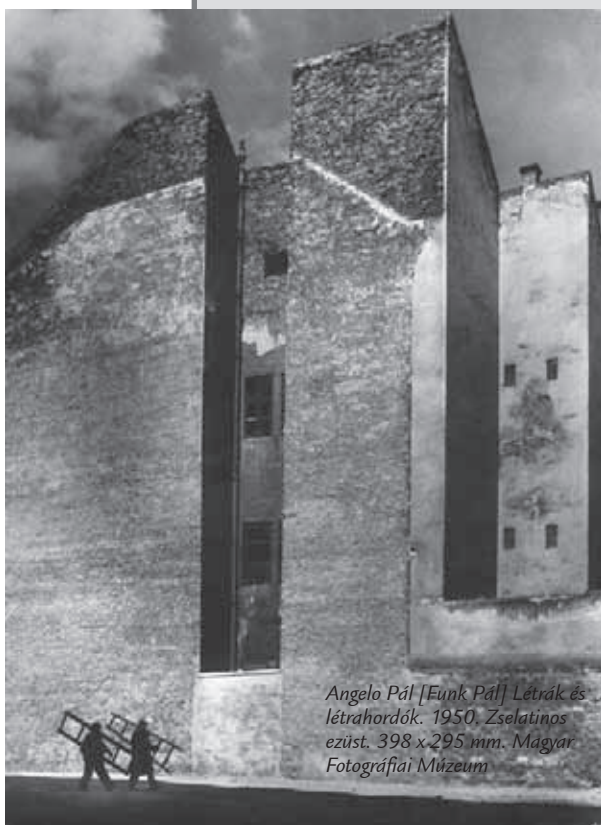
Eljött megint a vasárnap, és a kék eget megtöltötték a szelek szárnyán repülő papírsárkányok. Erre a nagy ünnepre a házak ablakai is kitárultak mind, és a nagyképűség, mert nem szenvedheti a szél illatát, előbújt a sötét sarkokból, és elrepült messzire, nagyon messzire.

Tanino Minuta
Fordította: Bartus Sándor



Háromtól kilencvenkilenc
éves gyerekeknek

a szerző illusztrációja



Angelo Pál [Funk Pál] Létrák és létrahordók. 1950, Zselatinos ezüst. 398 x 295 mm. Magyar Fotográfiai Múzeum

„NAGY” FOTÓSOK „KIS” KÉPEI

A Magyar Fotográfiai Múzeum szétnézett a szekrény alján: több mint félmillió fényképből álló gyűjteményéből olyan felvételeket keresett elő, amelyeket hely hiányában ritkán vagy éppen még soha nem láthatott a közönség.

Igazolás ez arra nézve is, hogy nem csak a „nagy nevek” alkotnak olyan műveket, amelyeknek kiállításokon lenne a helyük, hanem a múzeum szinte minden szerzőjétől kiállíthatók magas színvonalú fotók. *Escher Károly, Kepes György, André Kertész, Lugosi Lugo László* vagy éppen *Mai Manó* képei mellett a széles közönség számára ismeretlenebb alkotóktól is nagyszerű alkotások láthatók. A 73 kiállított fotográfia a zselatinos napfénypapírtól a digitális kép-

kidolgozásig a legkülönbözőbb technikákkal készült, így nem csak a témáknak, hanem az eljárásoknak is széles skálájával találkozhatunk.

A kiállítás egyben egy fotótörténeti ívet is bemutat, amely időben felöli azt a több mint 170 évet, amióta a fotográfia szerepet játszik mindennapjainkban.

A múzeum gyűjteményének alapját a Magyar Fotóművészek Szövetségétől kapta ajándékba, és az elmúlt húsz évben megtízszerezte.

Sudár Balázs

A *Ritkán látott képek* című kiállítás megtekinthető:

Mai Manó Ház (Budapest, VI., Nagymező u.). **2010. július 2. és szeptember 5.** között hétköznap 14-19 óra között, hétvégén 11-19 óra között.

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő *W. Goes* teljes mondása: „*Minden ember egy külön világ. Függőleges11. és függőleges 1. a hozzá tartozó vízszintessel.*”

Vízszintes: 1. Illat 4. Harci kutya 8. Összekevert les! 9. Karalábé is lehet **ilyen** 10. Román pénznem 12. Végtelen patni! 14. Férfi név 17. Riad 19. Fémzsal 20. Félíg itat! 21. Magyar totem-madár 23. Omen egyneműi! 24. Fekete István fecskéje fordítva 25. Majdnem adekvát! 26. Cipésszerszám 27. Fa része is 29. Baranyai helység 31. Újév egyneműi! 32. Női név 33. Fél zseb! 34. Napszak 36. Prima, nagyon jó 37. Kérdőszó 38. Eldug 39. Eme 40. Renáta becézve 43. Szamárhang 44. Nagyképűség névelővel

Függőleges: 2. Kettős betű 3. Ellene indul a per 4. Gyalogos útjai 5. Ájulásból felébredt 6. Igeköti 7. Gyűrődeshát meghintő 9. Üres Fő! 13. Kártya ütőlap 15. Étélizésítő 16. SZTK elődje 18. Jézus árulója 22. Szolmizációs hang 28. Reszket 30. Jó kedvre hangol 35. Végtelen siheder! 41. Félíg ette! 42. Tiltószó 44. Csodálkozást kifejező szó 45. Dél 46. Névelő

Előző rejtvény megfejtése: „A szeretet nagy tetteit azok tudják végrehajtani, akiknek a kis tettek is fontosak.”

1	2	3			4	5		6	7	
8				9				10		11
	G		12	13			14	15	16	
17	18				19				20	
21				22	23			24		
25				26		27		28		
29			30		31			32		
33			34	35		36				
37				38				39		
40	41	42		43			44			
	E					45		46		



Csak azt tudom, hogy társra sose várt
az én szívem s lettél egyszerre társa,
ELVÉVE tőle életet s halált,
hogy visszaadd másféle RAGYOGÁSRA;

WEÖRES
Sándor

